eLIBRO

La Sankta Biblio

Malnova testamento

Kroniko
Libro dua

INKO

La Sankta Biblio

MALNOVA TESTAMENTO

Kroniko

Libro dua

*e*LIBRO

Aranĝis: Franko Luin

ISBN 91-7303-028-7

inko@omnibus.se
http://www.omnibus.se/inko

INKO · SE-13542 TYRESÖ · SVEDIO
NOVEMBRO 2000

Ĉapitro 1

1 Salomono, filo de David, fortikiĝis en sia regno; kaj la Eternulo, lia
Dio, estis kun li kaj levis lin alte. 2 Kaj Salomono kunvokis la tutan
Izraelon, la milestrojn kaj centestrojn, la juĝistojn, kaj ĉiujn estrojn
en la tuta Izrael, la ĉefojn de la patrodomoj. 3 Kaj Salomono kune
kun la tuta komunumo iris al la altaĵo en Gibeon, ĉar tie estis la ta-
bernaklo de kunveno de Dio, tiu, kiun faris Moseo, servanto de la
Eternulo, en la dezerto. 4 Sed la keston de Dio David estis transport-
inta el Kirjat-Jearim sur tiun lokon, kiun David pretigis por ĝi; ĉar
li aranĝis por ĝi tendon en Jerusalem. 5 La kupra altaro, kiun faris
Becalel, filo de Uri, filo de Ĥur, estis tie, antaŭ la tabernaklo de la
Eternulo; kaj Salomono kaj la komunumo ĝin serĉis. 6 Kaj Salomono
supreniris tie antaŭ la Eternulo sur la kupran altaron, kiu estis an-
taŭ la tabernaklo de kunveno, kaj alportis sur ĝi mil bruloferojn.

7 En tiu nokto Dio aperis al Salomono, kaj diris al li: Petu, kion
Mi donu al vi. 8 Kaj Salomono diris al Dio: Vi estis tre favorkora al
mia patro David, kaj Vi faris min reĝo anstataŭ li; 9 nun, ho Dio
Eternulo, plenumiĝu do Via vorto al mia patro David. Ĉar Vi faris
min reĝo super popolo grandnombra kiel la polvo de la tero, 10 tial
donu al mi nun saĝecon kaj sciadon, por ke mi povosciu eliradi kaj
eniradi antaŭ tiu popolo; ĉar kiu povas regi tiun Vian grandan po-
polon? 11 Tiam Dio diris al Salomono: Pro tio, ke ĉi tio estis en via
koro, kaj vi ne petis riĉecon, nek havaĵojn, nek gloron, nek la ani-
mon de viaj malamikoj, kaj eĉ longan vivon vi ne petis, sed vi pe-
tis por vi saĝecon kaj sciadon, por regi Mian popolon, super kiu Mi

faris vin reĝo: 12 pro tio saĝeco kaj sciado estas donataj al vi; sed
ankaŭ riĉecon, havaĵojn, kaj gloron Mi donos al vi en tia grado, kiun
ne havis la reĝoj antaŭ vi, kaj ankaŭ post vi oni tion ne havos. 13 Kaj
Salomono revenis de la altaĵo en Gibeon, de la tabernaklo de kun-
veno, en Jerusalemon. Kaj li reĝis super Izrael.

14 Kaj Salomono kolektis al si ĉarojn kaj rajdistojn. Li havis mil
kvarcent ĉarojn kaj dek du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj
de ĉaroj kaj ĉe la reĝo en Jerusalem. 15 Kaj la reĝo atingis tion, ke la
arĝento kaj oro estis en Jerusalem kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis en
tiel granda kvanto, kiel la sikomoroj sur la malaltaj lokoj. 16 La ĉe-
valojn al Salomono oni venigadis el Egiptujo; kaj societo de komer-
cistoj de la reĝo aĉetadis ilin amase laŭ difinita prezo. 17 Ili livera-
dis el Egiptujo ĉiun ĉaron pro sescent sikloj da arĝento, kaj ĉiun ĉe-
valon pro cent kvindek; tiel same ili estis liverataj per iliaj manoj al
ĉiuj reĝoj de la Ĥetidoj kaj al la reĝoj de Sirio.

Ĉapitro 2

1 Kaj Salomono ordonis, ke oni konstruu domon al la nomo de la
Eternulo kaj reĝan domon por li. 2 Salomono starigis sepdek mil
portistojn, okdek mil montajn ŝtonhakistojn, kaj tri mil sescent kon-
trolistojn super ili. 3 Kaj Salomono sendis al Ĥiram, reĝo de Tiro,
por diri: Vi scias, kiel vi agis kun mia patro David, kaj sendis al li
cedran lignon, por ke li konstruu al si domon, por loĝi en ĝi; 4 nun
jen mi konstruas domon al la nomo de la Eternulo, mia Dio, por ke
ĝi estu konsekrita al Li, por incensadi antaŭ Li bonodorajn incen-
sojn, prezenti tie konstante panojn de propono, bruloferojn matene
kaj vespere, en sabatoj, monatkomencoj, kaj festoj de la Eternulo,
nia Dio, kio estas eterna leĝo por Izrael. 5 La domo, kiun mi kon-
struas, estos granda; ĉar pli granda estas nia Dio, ol ĉiuj dioj. 6 Kiu
havus sufiĉe da fortoj, por konstrui al Li domon? la ĉielo kaj la ĉielo
de ĉieloj ne povas ja Lin ampleksi. Kaj kiu mi estas, ke mi konstruu
al Li domon, kiu servus por io alia, ol por nura incensado antaŭ Li?
7 Sendu do nun al mi homon, kiu estas majstro en farado de objek-
toj el oro, arĝento, kupro, fero, el ŝtofo purpura, ruĝa, kaj blua, kaj
kiu povoscias gravuri gravuraĵojn, kune kun la artistoj, kiuj estas ĉe
mi en Judujo kaj en Jerusalem kaj kiujn mia patro David preparis.
8 Kaj sendu al mi lignon cedran, cipresan, kaj santalan de Lebanon;
ĉar mi scias, ke viaj servantoj povoscias haki arbojn Lebanonajn. Kaj
jen miaj servantoj estos kun viaj, 9 por pretigi por mi multe da lig-
no; ĉar la domo, kiun mi konstruas, devas esti granda kaj mirinda.
10 Jen por la ĉarpentistoj, por la lignohakistoj, viaj servantoj, mi

destinis dudek mil kor'ojn da draŝita tritiko, dudek mil kor'ojn da
hordeo, dudek mil bat'ojn da vino, kaj dudek mil bat'ojn da oleo. 11
Ĥiram, reĝo de Tiro, respondis per letero, kiun li sendis al Salomo-
no: Pro amo de la Eternulo al Sia popolo Li faris vin reĝo super ĝi.
12 Kaj Ĥiram diris plue: Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu
kreis la ĉielon kaj la teron, kaj kiu donis al la reĝo David filon saĝan,
kleran, kaj ĉiokomprenan, kiu konstruos domon por la Eternulo kaj
reĝan domon por si. 13 Nun mi sendis homon saĝan kaj kompeten-
tan, mian majstron Ĥuram; 14 li estas filo de virino el la idinoj de
Dan, kaj lia patro estas Tirano; li povoscias fari objektojn el oro,
arĝento, kupro, fero, ŝtono, kaj ligno, el ŝtofo purpura, blua, bisina,
kaj ruĝa, fari ĉiajn gravuraĵojn, kaj trovi bonajn ideojn pri ĉio, kio
estos komisiita al li, kune kun viaj artistoj kaj kun la artistoj de mia
sinjoro David, via patro. 15 Nun la tritikon, hordeon, oleon, kaj vi-
non, pri kiuj mia sinjoro parolis, li sendu al siaj servantoj; 16 kaj ni
hakos lignon de Lebanon, kiom vi bezonas, kaj ni sendos ĝin al vi
per flosoj sur la maro ĝis Jafo; kaj vi venigos tion en Jerusalemon.
17 Kaj Salomono kalkulis ĉiujn fremdulojn, kiuj estis en la lando de
Izrael post la kalkulado, kiun aranĝis lia patro David; kaj troviĝis da
ili cent kvindek tri mil sescent. 18 Kaj li faris el ili sepdek mil por-
tistojn, okdek mil montajn ŝtonhakistojn, kaj tri mil sescent kontro-
listojn, por devigadi la popolon labori.

Ĉapitro 3

1 Kaj Salomono komencis konstrui la domon de la Eternulo en Je-
rusalem, sur la monto Morija, kiu estis montrita al lia patro David,
sur la loko, kiun David pretigis, sur la loko de la draŝejo de Ornan,
la Jebusido. 2 Li komencis konstrui en la dua tago de la dua mona-
to, en la kvara jaro de sia reĝado. 3 Kaj jene Salomono faris la fun-
damenton, por konstrui la domon de Dio: la longo estis laŭ la an-
taŭa ulnomezuro sesdek ulnoj, kaj la larĝo dudek ulnoj; 4 la porti-
ko laŭlonge de la domo havis simile al la larĝo de la domo dudek
ulnojn; la alto estis cent dudek. Kaj li tegis ĝin interne per pura oro.
5 La grandan domon li tabulkovris per ligno cipresa kaj tegis ĝin per
pura oro kaj faris sur ĝi palmornamojn kaj ĉenornamojn. 6 Kaj li
garnis la domon per multekostaj ŝtonoj por beleco; la oro estis oro
Parvaima. 7 Kaj li kovris la domon, la trabojn, la sojlojn, ĝiajn mu-
rojn, kaj ĝiajn pordojn per oro, kaj li skulptigis kerubojn sur la mu-
roj. 8 Kaj li faris la plejsanktejon; ĝia longo, konforme al la larĝo de
la domo, estis dudek ulnoj, kaj ĝia larĝo estis dudek ulnoj; kaj li te-
gis ĝin per bona oro en la kvanto de sescent kikaroj. 9 Por la najloj
li donis kvindek siklojn da oro; kaj la suprajn ĉambrojn li tegis per
oro. 10 Kaj en la plejsanktejo li faris du kerubojn artiste faritajn kaj
tegis ilin per oro. 11 La flugiloj de la keruboj havis la longon de du-
dek ulnoj; unu flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la muro de
la domo, kaj la dua flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la flugi-
lo de la dua kerubo. 12 Ankaŭ ĉe la dua kerubo unu flugilo, havan-
ta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la muro de la domo, kaj la dua flugilo,

havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis kun la flugilo de la alia kerubo. 13 La flugiloj de tiuj keruboj estis etenditaj sur la spaco de dudek ulnoj; ili staris sur siaj piedoj, kaj iliaj vizaĝoj estis turnitaj al la domo. 14 Kaj li faris la kurtenon el ŝtofo blua, purpura, kaj ruĝa, kaj el bisino; kaj li faris sur ĝi kerubojn. 15 Kaj li faris antaŭ la domo du kolonojn, havantajn la longon de tridek kvin ulnoj, kaj la kapitelo supre havis kvin ulnojn. 16 Kaj li faris ĉenojn en la plejsanktejo kaj metis ilin sur la supron de la kolonoj; kaj li faris cent granatojn kaj metis ilin sur la ĉenojn. 17 Kaj li starigis la kolonojn antaŭ la templo, unu dekstre kaj unu maldekstre; al la dekstra li donis la nomon Jaĥin, kaj al la maldekstra la nomon Boaz.

Ĉapitro 4

1 Kaj li faris kupran altaron, havantan la longon de dudek ulnoj, la
larĝon de dudek ulnoj, kaj la alton de dek ulnoj. 2 Kaj li faris maron
fanditan, havantan dek ulnojn de rando ĝis rando, tute rondan, ha-
vantan la alton de kvin ulnoj; kaj ŝnuro de tridek ulnoj prezentis
ĝian mezuron ĉirkaŭe. 3 Figuroj de bovoj estis sub ĝi ĉirkaŭe, ĉi-
uflanke ĝin ĉirkaŭis; sur la spaco de dek ulnoj ili ĉirkaŭis la maron,
du vicoj da bovoj, fanditaj samfande kun ĝi. 4 Ĝi staris sur dek du
bovoj: tri kun la vizaĝo norden, tri kun la vizaĝo okcidenten, tri kun
la vizaĝo suden, kaj tri kun la vizaĝo orienten; kaj la maro estis sur
ili supre; kaj ĉiuj iliaj malantaŭaj partoj estis turnitaj internen. 5 Ĝi
havis la dikon de manlarĝo; kaj ĝia rando, farita laŭ la maniero de
rando de kaliko, estis simila al disvolviĝinta lilio. Ĝi ampleksis tri mil
bat'ojn. 6 Li faris dek lavujojn kaj starigis kvin dekstre kaj kvin mald-
ekstre, por lavi en ili tion, kio estis preparata por brulofero, por sku-
lavi tion en ili; kaj la maro estis, por ke la pastroj lavu sin en ĝi. 7 Kaj
li faris dek orajn kandelabrojn laŭ la preskribo koncerne ilin, kaj
starigis en la templo, kvin dekstre kaj kvin maldekstre. 8 Li faris dek
tablojn, kaj starigis en la templo, kvin dekstre kaj kvin maldekstre.
Li faris ankaŭ cent orajn aspergajn kalikojn. 9 Li aranĝis la korton
de la pastroj kaj la grandan antaŭkorton kaj pordojn por la antaŭ-
korto; kaj la pordojn li tegis per kupro. 10 Kaj la maron li starigis sur
la dekstra flanko, oriente, en la suda parto. 11 Kaj Ĥuram faris la kal-
dronojn kaj la ŝovelilojn kaj la aspergajn kalikojn. Kaj Ĥuram faris
la laboron, kiun li faris por la reĝo Salomono en la domo de Dio: 12

du kolonojn, du globaĵojn kaj kapitelojn sur la supro de la kolonoj,
du retojn por kovri la du globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis sur la
supro de la kolonoj, 13 kaj kvarcent granatojn sur la du retoj, po du
vicoj da granatoj por ĉiu reto, por kovri la du globaĵojn de la kapi-
teloj, kiuj estis sur la kolonoj. 14 Kaj li faris la bazaĵojn, kaj la lavuj-
ojn li faris sur la bazaĵoj; 15 la unu maron, kaj la dek du bovojn sub
ĝi. 16 Kaj la kaldronojn, la ŝovelilojn, kaj la forkojn, kaj ĉiujn iliajn
vazojn faris al Salomono lia majstro Ĥuram por la domo de la Eter-
nulo, el polurita kupro. 17 En la ĉirkaŭaĵo de Jordan la reĝo fandi-
gis ilin en argila tero, inter Sukot kaj Cereda. 18 Kaj Salomono faris
ĉiujn tiujn vazojn en tre granda nombro, ĉar la pezo de la kupro ne
estis kalkulita. 19 Kaj Salomono faris ĉiujn vazojn, kiuj estas en la
domo de Dio: la oran altaron, la tablojn, sur kiuj estas la panoj de
propono; 20 la kandelabrojn kaj iliajn lucernojn, por bruligi ilin laŭ
la preskribo antaŭ la plejsanktejo—el pura oro; 21 kaj la florojn kaj
la lucernojn kaj la prenilojn, el oro, tute el oro; 22 kaj la tranĉilojn
kaj la aspergajn kalikojn kaj la kulerojn kaj la karbujojn, el pura oro;
kaj la enirejo de la domo, ĝiaj internaj pordoj al la plejsanktejo, kaj
la pordoj de la domo de la templo, estis oraj.

Ĉapitro 5

1 Tiamaniere estis finita la tuta laboro, kiun Salomono faris por la
domo de la Eternulo. Kaj Salomono enportis la konsekritaĵojn de sia
patro David; la arĝenton kaj la oron kaj ĉiujn vazojn li metis en la
trezorejojn de la domo de Dio.

2 Tiam Salomono kunvenigis la plejaĝulojn de Izrael kaj ĉiujn
ĉefojn de la triboj, la estrojn de la patrodomoj de la Izraelidoj, en
Jerusalemon, por transporti la keston de interligo de la Eternulo el
la urbo de David, tio estas el Cion. 3 Kaj kolektiĝis al la reĝo ĉiuj
Izraelidoj al la festo, tio estas en la sepa monato. 4 Kaj venis ĉiuj
plejaĝuloj de Izrael; kaj la Levidoj ekportis la keston. 5 Kaj oni en-
portis la keston kaj la tabernaklon de kunveno, kaj ĉiujn sanktajn
vazojn, kiuj estis en la tabernaklo; ilin portis la pastroj Levidoj. 6 Kaj
la reĝo Salomono, kaj la tuta komunumo de Izrael, kiu kolektiĝis al
li, estis antaŭ la kesto, oferbuĉante ŝafojn kaj bovojn, kiujn oni ne
povis nombri nek kalkuli pro ilia granda multeco. 7 Kaj la pastroj
venigis la keston de interligo de la Eternulo sur ĝian lokon, en la
profundon de la domo, en la plejsanktejon, sub la flugilojn de la
keruboj. 8 Ĉar la keruboj havis siajn flugilojn etenditaj super la loko
de la kesto, kaj la keruboj estis kovrantaj la keston kaj ĝiajn stang-
ojn de supre. 9 Kaj la stangoj estis tiel longaj, ke la kapetoj de la
stangoj estis videblaj el la kesto en la antaŭa parto de la plejsank-
tejo, sed ekstere ili ne estis videblaj; kaj ili restis tie ĝis la nuna tago.
10 En la kesto estis nenio krom la du tabeloj, kiujn metis tien Mo-
seo sur Ĥoreb, kiam la Eternulo faris interligon kun la Izraelidoj

post ilia eliro el Egiptujo. 11 Kiam la pastroj eliris el la sanktejo (ĉar
ĉiuj pastroj, kiuj tie troviĝis, sanktiĝis, sen diferenco de la ordoj), 12
kaj la Levidoj- kantistoj—ili ĉiuj, Asaf, Heman, Jedutun, iliaj filoj kaj
fratoj—en bisinaj vestoj, kun cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, staris
oriente de la altaro, kaj kun ili cent dudek pastroj, trumpetantaj per
trumpetoj; 13 kaj ili estis kvazaŭ unu, la trumpetantoj kaj la kantan-
toj; kaj oni aŭdis kvazaŭ unu voĉon, laŭdantan kaj dankantan an-
taŭ la Eternulo; kaj kiam ektondris la voĉo de la trumpetoj kaj cim-
baloj kaj aliaj muzikaj instrumentoj, kaj de la glorkantado al la Eter-
nulo, ke Li estas bona kaj ke Lia favorkoreco estas eterna: tiam la
domo pleniĝis de nubo, la domo de la Eternulo; 14 kaj la pastroj ne
povis stari kaj servi pro la nubo, ĉar la majesto de la Eternulo ple-
nigis la domon de Dio.

Ĉapitro 6

1 Tiam Salomono ekparolis: La Eternulo diris, ke Li deziras loĝi en
mallumo; 2 tial mi konstruis domon por Via loĝado, kaj lokon por
Via restado eterna. 3 Kaj la reĝo turnis sian vizaĝon kaj benis la tu-
tan komunumon de Izrael; kaj la tuta komunumo de Izrael staris.
4 Kaj li diris: Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael, kiu parolis per
Sia buŝo al mia patro David, kaj nun plenumis per Sia mano, dir-
ante: 5 De post la tago, kiam Mi elkondukis Mian popolon el la lan-
do Egipta, Mi elektis neniun urbon inter ĉiuj triboj de Izrael, por
konstrui domon, en kiu estus Mia nomo; kaj Mi ne elektis homon,
ke li estu reganto super Mia popolo Izrael. 6 Sed Mi elektis Jerusa-
lemon, ke Mia nomo tie estu; kaj Mi elektis Davidon, ke li estu su-
per Mia popolo Izrael. 7 Mia patro David havis la intencon konstrui
domon al la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael. 8 Sed la Eternulo
diris al mia patro David: Intencante konstrui domon al Mia nomo,
vi agis bone, havante tian intencon; 9 tamen la domon konstruos ne
vi, sed nur via filo, kiu eliris el viaj lumboj, li konstruos al domon
al Mia nomo. 10 Kaj la Eternulo plenumis Sian vorton, kiun Li diris:
mi leviĝis anstataŭ mia patro David kaj sidiĝis sur la trono de Izrael,
kiel diris la Eternulo, kaj mi konstruis la domon al la nomo de la
Eternulo, Dio de Izrael. 11 Kaj mi metis tien la keston, en kiu tro-
viĝas la interligo de la Eternulo, kiun Li faris kun la Izraelidoj.

12 Kaj li stariĝis antaŭ la altaro de la Eternulo kontraŭ la tuta ko-
munumo de Izrael, kaj li etendis siajn manojn 13 (ĉar Salomono estis
farinta kupran ambonon, havantan la longon de kvin ulnoj, la lar-

ĝon de kvin ulnoj, kaj la alton de tri ulnoj, kaj li estis lokinta ĝin
meze de la antaŭkorto: li nun stariĝis sur ĝi, ekgenuis antaŭ la tuta
komunumo de Izrael, etendis siajn manojn al la ĉielo), 14 kaj li pa-
rolis: Ho Eternulo, Dio de Izrael! ne ekzistas dio simila al Vi en la
ĉielo nek sur la tero; Vi konservas la interligon kaj la favorkorecon
al Viaj servantoj, kiuj iradas antaŭ Vi per sia tuta koro; 15 Vi plenu-
mis al Via servanto David, mia patro, kion Vi promesis al li; Vi pa-
rolis per Via buŝo, kaj Vi plenumis per Via mano, kiel ni nun vidas.
16 Nun, ho Eternulo, Dio de Izrael, plenumu plue al Via servanto
David, mia patro, kion Vi promesis al li, dirante: Ne mankos ĉe vi
antaŭ Mi viro, sidanta sur la trono de Izrael, se viaj filoj nur obser-
vados sian vojon, por iri laŭ Mia instruo, kiel vi iradis antaŭ Mi. 17
Nun, ho Eternulo, Dio de Izrael, veriĝu Via vorto, kiun Vi diris al
Via servanto David. 18 Ĉu efektive Dio loĝus kun homoj sur la tero?
ja la ĉielo kaj la ĉielo de ĉieloj ne povas Vin ampleksi; des pli tion
ne povas ĉi tiu domo, kiun mi konstruis! 19 Sed turnu Vin al la preĝo
de Via servanto kaj al lia petego, ho Eternulo, mia Dio, por aŭskulti
la vokadon kaj la preĝon, per kiu Via servanto preĝas antaŭ Vi, 20
por ke Viaj okuloj estu nefermitaj super ĉi tiu domo tage kaj nok-
te, super la loko, pri kiu Vi promesis, ke Vi estigos tie Vian nomon;
por aŭskulti la preĝon, kiun Via servanto faros sur ĉi tiu loko. 21 Kaj
aŭskultu la petegojn de Via servanto kaj de Via popolo Izrael, per
kiuj ili preĝos sur ĉi tiu loko; aŭskultu el la loko de Via loĝado, el la
ĉielo; kaj kiam Vi aŭskultos, Vi pardonu. 22 Se iu pekos kontraŭ sia
proksimulo, kaj oni postulos de li ĵuron, ke li ĵuru, kaj la ĵuro estos
farata antaŭ Via altaro en ĉi tiu domo: 23 tiam aŭskultu el la ĉielo,
kaj faru juĝon pri Viaj servantoj, repagante al la malbonagulo, me-
tante lian konduton sur lian kapon, kaj elmontrante la pravecon de
virtulo, rekompencante lin laŭ lia virteco. 24 Se Via popolo Izrael
estos frapita de malamiko, pekinte antaŭ Vi, sed ili returnos sin kaj

gloros Vian nomon kaj preĝos kaj petegos antaŭ Vi en ĉi tiu domo:
25 tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj pardonu la pekon de Via popolo Izra-
el, kaj revenigu ilin sur la teron, kiun Vi donis al ili kaj al iliaj patroj.
26 Se la ĉielo ŝlosiĝos tiel, ke ne estos pluvo pro tio, ke ili pekis an-
taŭ Vi, sed ili ekpreĝos sur ĉi tiu loko kaj gloros Vian nomon kaj
returnos sin de sia peko, por ke Vi aŭskultu ilin: 27 tiam aŭskultu el
la ĉielo, kaj pardonu la pekon de Viaj servantoj kaj de Via popolo
Izrael, montrante al ili la bonan vojon, kiun ili devas iri; kaj donu
pluvon sur Vian landon, kiun Vi donis al Via popolo kiel heredaĵon.
28 Se estos malsato en la lando, aŭ se estos pesto, brulsekeco, vel-
kado, akridoj, aŭ vermoj, aŭ se premos ilin malamiko en la lando de
ilia loĝado, aŭ se estos ia plago aŭ malsano; 29 ĉe ĉiu preĝo, ĉe ĉiu
petego, kiun faros iu homo aŭ Via tuta popolo Izrael, kiam ĉiu el ili
sentos sian malfeliĉon kaj sian doloron kaj etendos siajn manojn al
ĉi tiu domo: 30 aŭskultu el la ĉielo, el la loko de Via loĝado, kaj par-
donu, kaj redonu al ĉiu konforme al lia tuta konduto, kiel Vi konas
lian koron (ĉar Vi sola konas la koron de la homidoj); 31 por ke ili
Vin timu, kaj por ke ili iradu laŭ Viaj vojoj dum la tuta tempo, kiun
ili vivas sur la tero, kiun Vi donis al niaj patroj. 32 Ankaŭ koncerne
aligentulon, kiu ne estas el Via popolo Izrael, sed venos el malprok-
sima lando pro Via granda nomo, pro Via forta mano, kaj pro Via
etendita brako, kaj li venos kaj preĝos en ĉi tiu domo: 33 Vi aŭskultu
el la ĉielo, el la loko de Via loĝado, kaj faru ĉion, pri kio vokos al Vi
la aligentulo; por ke ĉiuj popoloj de la tero konu Vian nomon, kaj
timu Vin tiel, kiel Via popolo Izrael, kaj por ke ili sciu, ke per Via
nomo estas nomata ĉi tiu domo, kiun mi konstruis. 34 Kiam Via po-
polo eliros milite kontraŭ siajn malamikojn laŭ la vojo, laŭ kiu Vi
ilin sendos, kaj ili preĝos al Vi, turninte sin al ĉi tiu urbo, kiun Vi
elektis, kaj al la domo, kiun mi konstruis al Via nomo: 35 tiam aŭs-
kultu el la ĉielo ilian preĝon kaj ilian petegon, kaj defendu ilian afe-

ron. 36 Se ili pekos antaŭ Vi (ĉar ne ekzistas homo, kiu ne pekus), kaj
Vi ekkoleros kontraŭ ili kaj transdonos ilin al malamiko, kaj iliaj
kaptintoj forkondukos ilin en landon malproksiman aŭ proksiman;
37 sed ili rekonsciiĝos en la lando, en kiu ili estos kaptitaj, konverti-
ĝos, kaj petegos Vin en la lando de sia kaptiteco, dirante: Ni pekis,
ni malbonagis, ni krimis; 38 kaj ili returnos sin al Vi per sia tuta koro
kaj per sia tuta animo en la lando de sia kaptiteco, kien oni forkon-
dukis ilin, kaj ili preĝos, turninte sin al sia lando, kiun Vi donis al
iliaj patroj, kaj al la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la domo, kiun mi
konstruis al Via nomo: 39 tiam aŭskultu el la ĉielo, el la loko de Via
loĝado, ilian preĝon kaj ilian petegon, defendu ilian aferon, kaj par-
donu al Via popolo tion, per kio ili pekis antaŭ Vi. 40 Nun, ho mia
Dio, Viaj okuloj estu nefermitaj kaj Viaj oreloj estu atentaj al la pre-
ĝo sur ĉi tiu loko. 41 Kaj nun leviĝu, ho Dio Eternulo, en Vian ripo-
zejon, Vi kaj la arkeo de Via potenco. Viaj pastroj, ho Dio Eternu-
lo, vestiĝu per savo, kaj Viaj fideluloj ĝuu bonon. 42 Ho Dio Eternu-
lo, ne forturnu la vizaĝon de Via sanktoleito; memoru la favorkore-
con koncerne Davidon, Vian servanton.

Ĉapitro 7

1 Kiam Salomono finis la preĝadon, malleviĝis fajro el la ĉielo kaj
forbruligis la bruloferon kaj la aliajn oferojn; kaj la majesto de la
Eternulo plenigis la domon. 2 Kaj la pastroj ne povis eniri en la do-
mon de la Eternulo, ĉar la majesto de la Eternulo plenigis la domon
de la Eternulo. 3 Kaj ĉiuj Izraelidoj vidis, kiel la fajro kaj la majesto
de la Eternulo malleviĝis sur la domon, kaj ili ekgenuis vizaĝaltere
sur la pavimo, adorkliniĝis, kaj dankis la Eternulon, ke Li estas bo-
na, ke eterna estas Lia favorkoreco. 4 Kaj la reĝo kaj la tuta popolo
faris oferojn antaŭ la Eternulo. 5 La reĝo Salomono oferis dudek du
mil bovojn kaj cent dudek mil ŝafojn. Tiamaniere la reĝo kaj la tuta
popolo inaŭguris la domon de Dio. 6 La pastroj staris sur siaj pos-
tenoj, kaj la Levidoj kun la muzikaj instrumentoj por la Eternulo,
kiujn faris la reĝo David, por kanti dankon al la Eternulo, ke eter-
na estas Lia favorkoreco, per la laŭdkantoj de David; kaj la pastroj
trumpetis apud ili, kaj ĉiuj Izraelidoj staris. 7 Kaj Salomono sankti-
gis la mezon de la korto, kiu estis antaŭ la domo de la Eternulo; ĉar
li faris tie la bruloferojn kaj alportis ofere la sebon de la pacoferoj;
ĉar la kupra altaro, kiun Salomono faris, ne povis plene loki sur si
la bruloferon, la farunoferon, kaj la sebon. 8 Kaj Salomono faris tiam
feston dum sep tagoj, kaj kun li la tuta Izrael, tre granda anaro, kiu
kunvenis de Ĥamat ĝis la torento de Egiptujo. 9 Kaj en la oka tago
ili faris festofermon, ĉar la inaŭguron de la altaro ili faris dum sep
tagoj kaj la feston dum sep tagoj. 10 En la dudek-tria tago de la sepa
monato li forsendis la popolon al ĝiaj tendoj, gajan kaj ĝojantan pro
la bono, kiun la Eternulo faris al David, al Salomono, kaj al Sia po-
polo Izrael.

11 Tiamaniere Salomono sukcese finis la domon de la Eternulo
kaj la reĝan domon, kaj ĉion, kion Salomono en sia koro faris en la
domo de la Eternulo kaj en sia domo. 12 Kaj la Eternulo aperis al
Salomono en la nokto, kaj diris al li: Mi aŭdis vian preĝon, kaj Mi
elektis al Mi ĉi tiun lokon kiel domon de oferoj. 13 Se Mi ŝlosos la
ĉielon tiel, ke ne estos pluvo, aŭ se Mi ordonos al la lokustoj pri-
manĝi la teron, aŭ se Mi sendos peston sur Mian popolon, 14 sed
Mia popolo, kiu portas Mian nomon, humiliĝos kaj preĝos kaj ser-
ĉos Mian vizaĝon kaj returnos sin de siaj malbonaj vojoj: tiam Mi
aŭskultos el la ĉielo, kaj pardonos ilian pekon kaj resanigos ilian
landon. 15 Nun Miaj okuloj estos nefermitaj kaj Miaj oreloj estos
atentaj al preĝo sur ĉi tiu loko. 16 Nun Mi elektis kaj sanktigis ĉi tiun
domon, por ke Mia nomo estu tie eterne; kaj Miaj okuloj kaj Mia
koro estos tie ĉiutempe. 17 Kaj se vi irados antaŭ Mi tiel, kiel iradis
via patro David, kaj vi agados konforme al ĉio, kion Mi ordonis al
vi, kaj vi observados Miajn leĝojn kaj preskribojn: 18 tiam Mi forti-
kigos la tronon de via regno, kiel Mi promesis al via patro David,
dirante: Ne mankos ĉe vi viro, reganta super Izrael. 19 Sed se vi de-
turnos vin, kaj forlasos Miajn leĝojn kaj Miajn ordonojn, kiujn Mi
donis al vi, kaj vi iros kaj servos al aliaj dioj kaj adorkliniĝos antaŭ
ili: 20 tiam Mi elŝiros ilin el Mia lando, kiun Mi donis al ili; kaj ĉi tiun
domon, kiun Mi sanktigis por Mia nomo, Mi forpuŝos de antaŭ Mia
vizaĝo, kaj Mi faros ĝin proverbo kaj mokataĵo inter ĉiuj popoloj.
21 Kaj pri ĉi tiu domo, kiu estas tre alta, ĉiu preteriranto miregos, kaj
diros: Pro kio la Eternulo agis tiele kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi tiu
domo? 22 Kaj oni respondos: Pro tio, ke ili forlasis la Eternulon,
Dion de siaj patroj, kiu elkondukis ilin el la lando Egipta, kaj ili aliĝis
al aliaj dioj kaj adorkliniĝis antaŭ ili kaj servis al ili—pro tio Li ve-
nigis sur ilin ĉi tiun tutan malbonon.

Ĉapitro 8

1 Post paso de la dudek jaroj, dum kiuj Salomono konstruis la do-
mon de la Eternulo kaj sian domon, 2 kaj post kiam Salomono kon-
struis ankaŭ la urbojn, kiujn Ĥiram donis al Salomono, kaj li enlo-
ĝigis tie la Izraelidojn,
3 Salomono iris kontraŭ Ĥamat-Coban kaj venkoprenis ĝin. 4 Kaj
li konstruis Tadmoron en la dezerto, kaj ĉiujn urbojn de provizoj,
kiujn li konstruis en Ĥamat. 5 Li ankaŭ konstruis Bet-Ĥoronon la
supran kaj Bet-Ĥoronon la malsupran, urbojn fortikigitajn kun mu-
regoj, pordoj, kaj rigliloj, 6 kaj Baalaton, kaj ĉiujn urbojn de provi-
zoj, kiujn Salomono havis, kaj ĉiujn urbojn por la ĉaroj kaj la urbojn
por la rajdistoj, kaj ĉion, kion Salomono deziris konstrui en Jerusa-
lem kaj sur Lebanon kaj en la tuta lando de sia regado. 7 Koncerne
la tutan popolon, kiu restis el la Ĥetidoj, Amoridoj, Perizidoj, Ĥivi-
doj, kaj Jebusidoj, kiuj ne estis el la Izraelidoj: 8 el iliaj infanoj, kiuj
restis post ili en la lando kaj kiujn la Izraelidoj ne ekstermis, Salo-
mono faris tributulojn ĝis la nuna tago. 9 Sed el la Izraelidoj Salo-
mono ne faris servantojn por liaj laboroj, ĉar ili estis militistoj, es-
troj de liaj korpogardistoj, estroj super liaj ĉaroj kaj super liaj rajdi-
stoj. 10 La nombro de la ĉefaj oficistoj, kiujn havis la reĝo Salomo-
no, estis ducent kvindek. 11 La filinon de Faraono elkondukis Salo-
mono el la urbo de David en la domon, kiun li konstruis por ŝi; ĉar
li diris: Virino ne devas loĝi ĉe mi en la domo de David, reĝo de
Izrael, ĉar ĝi estas sankta pro tio, ke en ĝin eniris la kesto de la Eter-
nulo.

12 Tiam Salomono komencis alportadi bruloferojn al la Eternu-
lo sur tiun altaron de la Eternulo, kiun li konstruis antaŭ la porti-
ko, 13 por oferadi laŭ la ordo de ĉiu tago, konforme al la ordono de
Moseo pri la sabatoj, la monatkomencoj, kaj la festoj, kiuj estis tri
fojojn en jaro, Pasko, Pentekosto, kaj festo de laŭboj. 14 Kaj li stari-
gis, konforme al la preskribo de sia patro David, la partiojn de la
pastroj por ilia servado, kaj la Levidojn por iliaj postenoj, por ke ili
glorkantu kaj servu apud la pastroj laŭ la ordo de ĉiu tago, ankaŭ
la pordegistojn laŭ iliaj grupoj por ĉiu pordego; ĉar tia estis la or-
dono de David, la homo de Dio. 15 Kaj oni en nenio dekliniĝis de la
ordono de la reĝo pri la pastroj kaj Levidoj kaj pri la trezoroj. 16
Tiele estis aranĝita la tuta laboro de Salomono de post la tago, kiam
estis fondita la domo de la Eternulo, ĝis la domo de la Eternulo estis
tuta preta.

17 Tiam Salomono iris en Ecjon-Geberon kaj en Elaton, sur la
bordo de la maro, en la lando de Edom. 18 Kaj Ĥiram sendis al li per
siaj servantoj ŝipojn, kaj servistojn, kiuj konis la maron; kaj ili ve-
turis kun la servantoj de Salomono en Ofiron, kaj prenis de tie kvar-
cent kvindek kikarojn da oro kaj venigis al la reĝo Salomono.

Ĉapitro 9

1 Kiam la reĝino de Ŝeba aŭdis la famon pri Salomono, ŝi venis, por
elprovi Salomonon per enigmoj, en Jerusalemon, kun tre granda
akompanantaro, kun kameloj, portantaj aromaĵojn, multe da oro,
kaj multekostajn ŝtonojn. Kaj ŝi venis al Salomono, kaj parolis kun
li pri ĉio, kion ŝi havis sur sia koro. 2 Kaj Salomono solvis al ŝi ĉiu-
jn ŝiajn demandojn; kaj estis nenio, kion Salomono ne scius kaj kion
li ne solvus al ŝi. 3 Kaj la reĝino de Ŝeba vidis la saĝecon de Salomo-
no, kaj la domon, kiun li konstruis, 4 kaj la manĝaĵon de lia tablo kaj
la loĝejon de liaj sklavoj kaj la oficojn de liaj servantoj kaj iliajn ve-
stojn, liajn vinverŝistojn kaj iliajn vestojn, kaj lian iradon, kiam li iris
en la domon de la Eternulo; kaj ŝi estis tute ravita. 5 Kaj ŝi diris al
la reĝo: Vera estas tio, kion mi aŭdis en mia lando pri viaj aferoj kaj
pri via saĝeco; 6 mi ne kredis iliajn vortojn, ĝis mi venis kaj ĝis miaj
okuloj ekvidis; sed nun mi vidas, ke oni ne rakontis al mi eĉ duo-
non de via granda saĝeco: vi superas la famon, kiun mi aŭdis. 7 Feli-
ĉaj estas viaj homoj, kaj feliĉaj estas viaj servantoj, kiuj ĉiam staras
antaŭ vi kaj aŭdas vian saĝecon. 8 Benata estu la Eternulo, via Dio,
kiu favoras vin kaj sidigis vin sur via trono kiel reĝon antaŭ la Eter-
nulo, via Dio. Pro amo de via Dio al la Izraelidoj, por fortikigi ilin
por ĉiam, Li faris vin reĝo super ili, por ke vi zorgu pri juĝo kaj jus-
teco. 9 Kaj ŝi donacis al la reĝo cent dudek kikarojn da oro kaj tre
multe da aromaĵoj kaj multekostajn ŝtonojn; neniam estis aromaĵoj
similaj al tiuj, kiujn la reĝino de Ŝeba donacis al la reĝo Salomono.
10 Kaj la servantoj de Ĥiram kaj la servantoj de Salomono, kiuj ve-

nigis oron el Ofir, venigis ankaŭ santalan lignon kaj multekostajn
ŝtonojn. 11 Kaj el la santala ligno la reĝo faris ŝtuparojn por la domo
de la Eternulo kaj por la reĝa domo, ankaŭ harpojn kaj psalterojn
por la kantistoj; neniam antaŭe oni vidis ion similan en la Juda lan-
do. 12 Kaj la reĝo Salomono donis al la reĝino de Ŝeba ĉion, kion ŝi
deziris kaj kion ŝi petis, krom tio, kion ŝi alportis al la reĝo. Kaj ŝi
foriris returne en sian landon, ŝi kaj ŝiaj servantoj.

13 La pezo de la oro, kiu estis alportita al Salomono dum unu
jaro, estis sescent sesdek ses kikaroj da oro; 14 krom tio la disporti-
stoj kaj komercistoj alportadis, kaj ankaŭ ĉiuj reĝoj de Arabujo kaj
la regionestroj alportadis al Salomono oron kaj arĝenton. 15 Kaj la
reĝo Salomono faris ducent grandajn ŝildojn el forĝita oro (sescent
sikloj da forĝita oro estis uzitaj por ĉiu ŝildo), 16 kaj tricent mal-
grandajn ŝildojn el forĝita oro (tricent sikloj da oro estis uzitaj por
ĉiu el tiuj ŝildoj), kaj la reĝo metis ilin en la arbardomon de Leba-
non. 17 Kaj la reĝo faris grandan tronon el eburo kaj tegis ĝin per
pura oro. 18 Kaj ses ŝtupojn havis la trono, kaj oran piedbenketon,
alfortikigitajn al la trono, kaj brakapogojn ambaŭflanke de la sid-
loko, kaj du leonojn, starantajn apud la brakapogoj. 19 Kaj ankoraŭ
dek du leonoj tie staris sur la ses ŝtupoj ambaŭflanke; io simila ne
ekzistis en iu regno. 20 Kaj ĉiuj trinkvazoj de la reĝo Salomono es-
tis el oro, kaj ĉiuj vazoj de la Lebanona arbardomo estis el pura oro;
arĝento en la tempo de Salomono estis rigardata kiel senvalora. 21
Ĉar la reĝo havis ŝipojn, kiuj iradis en Tarŝiŝon kun la servantoj de
Ĥiram; unu fojon en tri jaroj venadis la ŝipoj el Tarŝiŝ, alportante
oron, arĝenton, eburon, simiojn, kaj pavojn. 22 Tiel la reĝo Salomo-
no superis ĉiujn reĝojn de la tero per riĉeco kaj saĝeco. 23 Kaj ĉiuj
reĝoj de la tero penis vidi Salomonon, por aŭdi lian saĝecon, kiun
Dio enmetis en lian koron. 24 Kaj ili alportadis ĉiu sian donacon: va-
zojn arĝentajn, vazojn orajn, vestojn, batalilojn, aromaĵojn, ĉeva-

lojn, kaj mulojn, ĉiujare. 25 Kaj Salomono havis kvar mil ĉevalsta-
lojn, ĉarojn, kaj dek du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en la urboj de
ĉaroj kaj ĉe la reĝo en Jerusalem. 26 Li regis super ĉiuj reĝoj, de la
Rivero ĝis la lando Filiŝta kaj ĝis la limo de Egiptujo. 27 Kaj la reĝo
atingis tion, ke la arĝento en Jerusalem estis kiel ŝtonoj, kaj la cedroj
estis en tiel granda kvanto, kiel sikomoroj sur malaltaj lokoj. 28 Ĉe-
valojn oni venigadis al Salomono el Egiptujo kaj el ĉiuj landoj.

29 La tuta cetera historio de Salomono, la unua kaj la lasta, estas
priskribita en la kroniko de la profeto Natan, en la profetaĵoj de
Aĥija, la Ŝiloano, kaj en la vizioj de Jedo, la viziisto, pri Jerobeam,
filo de Nebat. 30 Kaj Salomono reĝis en Jerusalem super la tuta Izra-
el kvardek jarojn. 31 Kaj Salomono ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en la urbo de lia patro David. Kaj anstataŭ li ekreĝis
Reĥabeam, lia filo.

Ĉapitro 10

1 Reĥabeam iris en Ŝeĥemon, ĉar en Ŝeĥemon venis ĉiuj Izraelidoj,
por fari lin reĝo. 2 Kiam tion aŭdis Jerobeam, filo de Nebat (ĉar li
estis en Egiptujo, kien li forkuris de la reĝo Salomono), Jerobeam
revenis el Egiptujo. 3 Kaj oni sendis, kaj vokis lin. Tiam venis Jero-
beam kaj la tuta Izrael, kaj ili ekparolis al Reĥabeam, dirante: 4 Via
patro tro pezigis nian jugon; nun deprenu iom de la malfacilaj la-
boroj de via patro, kaj de lia peza jugo, kiun li metis sur nin, kaj
tiam ni servados al vi. 5 Kaj li diris al ili: Post tri tagoj revenu al mi.
Kaj la popolo disiris. 6 Kaj la reĝo Reĥabeam konsiliĝis kun la malju-
nuloj, kiuj staradis antaŭ lia patro Salomono dum lia vivo, kaj li
diris: Kiel vi konsilas respondi al ĉi tiu popolo? 7 Kaj ili diris al li
jene: Se vi estos bona al ĉi tiu popolo kaj montros al ili favoron kaj
parolos al ili bonajn vortojn, ili estos al vi servantoj por ĉiam. 8 Sed
li ne atentis la konsilon de la maljunuloj, kiun ili donis al li; kaj li
konsiliĝis kun la junuloj, kiuj elkreskis kune kun li kaj staris antaŭ
li. 9 Kaj li diris al ili: Kion vi konsilas, ke ni respondu al ĉi tiu popo-
lo, kiu diris al mi jene: Faru malpli peza la jugon, kiun via patro
metis sur nin? 10 Kaj la junuloj, kiuj elkreskis kune kun li, parolis al
li, dirante: Tiele diru al la popolo, kiu diris al vi: Via patro faris nian
jugon tro peza, kaj vi faru ĝin malpli peza—tiele diru al ili: Mia mal-
granda fingro estas pli dika, ol la lumboj de mia patro; 11 tial se mia
patro ŝarĝis vin per peza jugo, mi ankoraŭ pli pezigos vian jugon;
mia patro vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per skorpioj.
12 Kaj Jerobeam kaj la tuta popolo venis al Reĥabeam en la tria tago,

kiel la reĝo ordonis, dirante: Revenu al mi en la tria tago. 13 Kaj la
reĝo respondis al ili malafable; kaj la reĝo Reĥabeam ne atentis la
konsilon de la maljunuloj; 14 kaj li parolis al ili laŭ la konsilo de la
junuloj, dirante: Mia patro pezigis vian jugon, sed mi ĝin ankoraŭ
pli pezigos; mia patro vin punadis per vipoj, sed mi vin punados per
skorpioj. 15 Kaj la reĝo ne aŭskultis la popolon; ĉar estis tiel desti-
nite de Dio, por ke la Eternulo plenumu Sian vorton, kiun Li diris
per Aĥija, la Ŝiloano, al Jerobeam, filo de Nebat. 16 Kiam ĉiuj Izra-
elidoj vidis, ke la reĝo ilin ne obeas, tiam la popolo respondis al la
reĝo, dirante: Kian parton ni havas en David? ni ne havas heredaĵon
en la filo de Jiŝaj; iru, ho Izraelidoj, ĉiu al sia tendo! nun zorgu mem
pri via domo, ho David! Kaj ĉiuj Izraelidoj disiris al siaj tendoj. 17
Sed super la Izraelidoj, kiuj loĝis en la urboj de Judujo, regis Reĥa-
beam. 18 Kaj la reĝo Reĥabeam sendis Hadoramon, la estron super
la impostoj; sed la Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj li mortis. Kaj
la reĝo Reĥabeam rapide sidiĝis en ĉaro, por forkuri en Jerusale-
mon. 19 Tiamaniere Izrael defalis de la domo de David ĝis la nuna
tago.

Ĉapitro 11

1 Kiam Reĥabeam venis en Jerusalemon, li kolektis el la domo de
Jehuda kaj de Benjamen cent okdek mil elektitajn militistojn, por
militi kontraŭ Izrael, por revenigi la regnon al Reĥabeam. 2 Sed ape-
ris vorto de la Eternulo al Ŝemaja, homo de Dio, dirante: 3 Diru al
Reĥabeam, filo de Salomono, reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj Izraelidoj
en la lando de Jehuda kaj de Benjamen jene: 4 Tiele diras la Eternu-
lo: Ne iru kaj ne militu kontraŭ viaj fratoj; reiru ĉiu al sia domo, ĉar
de Mi estas farita ĉi tiu afero. Kaj ili obeis la vortojn de la Eternu-
lo, kaj rifuzis iri kontraŭ Jerobeamon. 5 Reĥabeam loĝis en Jerusa-
lem, kaj li konstruis fortikaĵojn en la urboj de Judujo. 6 Li prikon-
struis Bet-Leĥemon, Etamon, Tekoan, 7 Bet-Curon, Soĥon, Adula-
mon, 8 Gaton, Mareŝan, Zifon, 9 Adoraimon, Laĥiŝon, Azekan, 10
Corean, Ajalonon, kaj Ĥebronon, kiuj estis urboj fortikigitaj en la
lando de Jehuda kaj de Benjamen. 11 Li fortikigis tiujn fortikaĵojn kaj
starigis tie estrojn, aranĝis provizejojn de manĝaĵoj, oleo, kaj vino.
12 Kaj en ĉiu urbo li kolektis ŝildojn kaj lancojn, kaj tre fortigis ilin.
Kaj Jehuda kaj Benjamen restis liaj. 13 La pastroj kaj Levidoj, kiuj
estis en la tuta lando de Izrael, kolektiĝis al li el ĉiuj siaj regionoj;
14 la Levidoj forlasis siajn antaŭurbojn kaj sian posedaĵon kaj iris en
Judujon kaj Jerusalemon, ĉar Jerobeam kaj liaj filoj forpuŝis ilin de
la pastrado al la Eternulo. 15 Li starigis ĉe si pastrojn por la altaĵoj,
por la kaproj kaj bovidoj, kiujn li faris. 16 Post ili el ĉiuj triboj de
Izrael tiuj homoj, kiuj havis la inklinon turnadi sin al la Eternulo,
Dio de Izrael, venadis en Jerusalemon, por fari oferojn al la Eternu-

lo, Dio de iliaj patroj. 17 Kaj ili fortigadis la regnon de Judujo, kaj
subtenadis Reĥabeamon, filon de Salomono, dum tri jaroj; ĉar ili
iradis laŭ la vojo de David kaj Salomono dum tri jaroj. 18 Reĥabeam
prenis al si kiel edzinon Maĥalaton, filinon de Jerimot, filo de Da-
vid, kaj de Abiĥail, filino de Eliab, filo de Jiŝaj. 19 Ŝi naskis al li filojn:
Jeuŝ, Ŝemarja, kaj Zaham. 20 Post ŝi li prenis Maaĥan, filinon de
Abŝalom; kaj ŝi naskis al li Abijan, Atajon, Zizan, kaj Ŝelomiton. 21
Reĥabeam amis Maaĥan, filinon de Abŝalom, pli ol ĉiujn siajn ed-
zinojn kaj kromvirinojn; ĉar li havis dek ok edzinojn kaj sesdek
kromvirinojn, kaj li naskigis dudek ok filojn kaj sesdek filinojn. 22
Reĥabeam starigis Abijan, filon de Maaĥa, kiel ĉefon, kiel princon
inter siaj fratoj, intencante fari lin reĝo. 23 Li agadis prudente; li
dissendis ĉiujn siajn filojn en ĉiujn regionojn de Jehuda kaj de Benj-
amen, en ĉiujn fortikigitajn urbojn; li donis al ili grandajn vivrime-
dojn kaj prenis por ili multe da edzinoj.

Ĉapitro 12

1 Kiam fortikiĝis la regno de Reĥabeam kaj li fariĝis forta, li forla-
sis la instruon de la Eternulo, kaj kun li la tuta Izrael. 2 En la kvina
jaro de la reĝo Reĥabeam iris Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, kontraŭ Je-
rusalemon (ĉar ili pekis kontraŭ la Eternulo) 3 kun mil ducent ĉa-
roj kaj sesdek mil rajdistoj; sennombra estis la popolo, kiu venis kun
li el Egiptujo: la Luboj, Sukioj, kaj Etiopoj. 4 Kaj li venkoprenis la
fortikigitajn urbojn de Judujo kaj aliris ĝis Jerusalem. 5 Tiam la pro-
feto Ŝemaja venis al Reĥabeam, kaj al la estroj de Judujo, kiuj ko-
lektiĝis en Jerusalem pro Ŝiŝak, kaj li diris al ili: Tiele diras la Eter-
nulo: Vi forlasis Min, tial ankaŭ Mi forlasas vin en la manojn de
Ŝiŝak. 6 Tiam humiliĝis la estroj de Izrael kaj la reĝo, kaj diris: Jus-
ta estas la Eternulo. 7 Kiam la Eternulo vidis, ke ili humiliĝis, tiam
aperis vorto de la Eternulo al Ŝemaja, dirante: Ili humiliĝis, tial Mi
ne ekstermos ilin; Mi donos al ili iom da savo, kaj Mia kolero ne
elverŝiĝos sur Jerusalemon per Ŝiŝak; 8 tamen ili estos liaj subuloj,
por ke ili eksciu, kio estas servado al Mi kaj servado al teraj regnoj.
9 Kaj Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, iris kontraŭ Jerusalemon, kaj li forpre-
nis la trezorojn de la domo de la Eternulo kaj la trezorojn de la reĝa
domo, ĉion li prenis; li prenis ankaŭ la orajn ŝildojn, kiujn faris Sa-
lomono. 10 Kaj la reĝo Reĥabeam faris anstataŭ ili ŝildojn kuprajn,
kaj transdonis ilin en la manojn de la estroj de korpogardistoj, kiuj
gardadis la enirejon de la reĝa domo. 11 Kaj ĉiufoje, kiam la reĝo iris
en la domon de la Eternulo, venis la korpogardistoj, portis ilin, kaj
poste returne portis ilin en la ĉambron de la korpogardistoj. 12 Kiam

li humiliĝis, tiam deturniĝis de li la kolero de la Eternulo, kaj ne ĉio pereis; ĉar en Judujo estis ankoraŭ io bona. 13 La reĝo Reĥabeam fortikiĝis en Jerusalem, kaj li reĝis. La aĝon de kvardek unu jaroj havis Reĥabeam, kiam li fariĝis reĝo; kaj dek sep jarojn li reĝis en Jerusalem, la urbo, kiun elektis la Eternulo inter ĉiuj triboj de Izrael, por estigi tie Sian nomon. La nomo de lia patrino estis Naama, la Amonidino. 14 Li agis malbone, ĉar li ne alkutimigis sian koron al serĉado de la Eternulo. 15 La historio de Reĥabeam, la unua kaj la lasta, estas priskribita en la kronikoj de la profeto Ŝemaja kaj de la viziisto Ido, ĉe la genealogio. Kaj inter Reĥabeam kaj Jerobeam estis militoj dum ilia tuta vivo. 16 Kaj Reĥabeam ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Abija.

Ĉapitro 13

1 En la dek-oka jaro de la reĝo Jerobeam ekreĝis Abija super Judu-
jo. 2 Tri jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Mi-
ĥaja, filino de Uriel, el Gibea. Milito estis inter Abija kaj Jerobeam.
3 Abija eliris en la militon kun anaro da bonaj militistoj, konsistanta
el kvarcent mil viroj elektitaj; Jerobeam eliris en la militon kontraŭ
li kun okcent mil viroj elektitaj, bonaj militistoj. 4 Abija stariĝis su-
pre sur la monto Cemaraim, kiu estas en la montaro de Efraim, kaj
diris: Aŭskultu min, ho Jerobeam kaj la tuta Izrael! 5 Vi devas ja scii,
ke la Eternulo, Dio de Izrael, donis la reĝadon super Izrael por ĉiam
al David, al li kaj al liaj filoj, per interligo de salo. 6 Sed leviĝis Jero-
beam, filo de Nebat, servanto de Salomono, filo de David, kaj ribelis
kontraŭ sia sinjoro. 7 Kaj kolektiĝis ĉirkaŭ li homoj vantaj, homoj
malvirtaj, kaj superfortis Reĥabeamon, filon de Salomono; Reĥa-
beam estis juna kaj molkora kaj ne povis rezisti al ili. 8 Kaj nun vi
pensas, ke vi havos forton kontraŭ la regno de la Eternulo en la
mano de la filoj de David, ĉar vi prezentas grandan amason, kaj vi
havas orajn bovidojn, kiujn Jerobeam faris dioj por vi. 9 Vi elpuŝis
ja la pastrojn de la Eternulo, la Aaronidojn kaj Levidojn, kaj vi fa-
ris al vi pastrojn kiel la popoloj de la aliaj landoj; ĉiu, kiu venas por
sia konsekrado kun bovo kaj kun sep ŝafoj, fariĝas pastro por la
nedioj. 10 Sed kun ni estas la Eternulo, nia Dio; ni ne forlasis Lin; kaj
al la Eternulo servas pastroj Aaronidoj kaj Levidoj laŭ ilia ofico, 11
kaj ili bruligas al la Eternulo bruloferojn ĉiumatene kaj ĉiuvespere,
kaj incensan aromaĵon, kaj ili aranĝas panon sur pura tablo, kaj la

oran kandelabron kun ĝiaj lucernoj, ke ili brulu ĉiuvespere; ĉar ni
plenumas la preskribon de la Eternulo, nia Dio, kaj vi forlasis Lin.
12 Vidu, kun ni, kiel nia ĉefo, estas Dio, kaj ankaŭ Liaj pastroj kaj
laŭtesonaj trumpetoj, por trumpetegi kontraŭ vi. Ho Izraelidoj, ne
militu kontraŭ la Eternulo, Dio de viaj patroj, ĉar vi ne havos suk-
ceson. 13 Dume Jerobeam ĉirkaŭirigis embuskon, kiu aperis malan-
taŭ ili; tiamaniere estis militistoj antaŭ la Judoj kaj embusko malan-
taŭ ili. 14 La Judoj sin returnis, kaj ekvidis, ke ili havas batalon an-
taŭe kaj malantaŭe. Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj la pastroj ek-
trumpetis per la trumpetoj. 15 Kaj la Judoj laŭte ekbruis; kaj kiam la
Judoj ekbruis, Dio frapis Jerobeamon kaj ĉiujn Izraelidojn antaŭ
Abija kaj la Judoj. 16 Kaj la Izraelidoj ekkuris antaŭ la Judoj, kaj Dio
transdonis ilin en la manojn de ĉi tiuj. 17 Kaj Abija kaj lia popolo
faris inter ili grandan baton; kaj falis mortigitoj el Izrael kvincent
mil viroj elektitaj. 18 Tiam humiliĝis la Izraelidoj, kaj fortiĝis la Ju-
doj, ĉar ili apogis sin sur la Eternulo, Dio de iliaj patroj. 19 Kaj Abi-
ja persekutis Jerobeamon, kaj prenis de li urbojn: Bet- Elon kun ĝiaj
filinurboj, Jeŝanan kun ĝiaj filinurboj, kaj Efrainon kun ĝiaj filinur-
boj. 20 Kaj Jerobeam ne plu refortiĝis en la tempo de Abija. Kaj la
Eternulo frapis lin, kaj li mortis. 21 Sed Abija fortiĝis. Kaj li prenis al
si dek kvar edzinojn, kaj li naskigis dudek du filojn kaj dek ses fili-
nojn. 22 La cetera historio de Abija, liaj agoj, kaj liaj vortoj estas
priskribitaj en la komentario de la profeto Ido.

Ĉapitro 14

1 Kaj Abija ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo
de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Asa. En lia tempo la lando
estis trankvila dum dek jaroj. 2 Asa agadis bone kaj juste antaŭ la
Eternulo, sia Dio. 3 Li forigis la altarojn de fremdaj dioj kaj la al-
taĵojn, li disbatis la statuojn, kaj dehakis la sanktajn stangojn. 4 Kaj
li ordonis al la Judoj turni sin al la Eternulo, Dio de iliaj patroj, por
plenumi la instruon kaj la ordonojn. 5 Li forigis el ĉiuj urboj de Ju-
dujo la altaĵojn kaj la kolonojn de la suno. Kaj la regno estis trankvi-
la sub li. 6 Li konstruis urbojn fortikigitajn en Judujo; la lando es-
tis trankvila, kaj li ne havis militon en tiuj jaroj, ĉar la Eternulo do-
nis al li ripozon. 7 Kaj li diris al la Judoj: Ni prikonstruu ĉi tiujn ur-
bojn, ni ĉirkaŭigu ilin per muregoj kaj turoj, pordoj, kaj rigliloj. La
lando estas ankoraŭ nia, ĉar ni turnis nin al la Eternulo, nia Dio; ni
turnis nin, kaj Li donis al ni trankvilecon ĉirkaŭe. Kaj ili konstruis,
kaj la afero iris sukcese. 8 Kaj Asa havis militistaron: da viroj armi-
taj per ŝildo kaj lanco el la Jehudaidoj tricent mil, kaj el la Benjame-
nidoj da viroj portantaj manŝildon kaj pafantaj per pafarko estis
ducent okdek mil; ĉiuj ili estis bravaj militistoj. 9 Eliris kontraŭ ilin
Zeraĥ, la Etiopo, kun militistaro de unu miliono kaj kun tricent
ĉaroj, kaj li venis ĝis Mareŝa. 10 Kaj eliris Asa renkonte al li, kaj ili
aranĝiĝis al batalo en la valo Cefata, apud Mareŝa. 11 Kaj Asa ekvo-
kis al la Eternulo, sia Dio, kaj diris: Ho Eternulo, por Vi ne estas
diferenco helpi al grandnombrulo aŭ al senfortulo; helpu do al ni,
ho Eternulo, nia Dio, ĉar sur Vi ni nin apogas kaj en Via nomo ni

venis kontraŭ ĉi tiun grandan anaron. Ho Eternulo, Vi estas nia Dio;
kontraŭ Vi neniu homo montriĝu forta. 12 Kaj la Eternulo frapis la
Etiopojn antaŭ Asa kaj antaŭ la Judoj, kaj la Etiopoj forkuris. 13 Kaj
Asa, kaj la popolo, kiu estis kun li, persekutis ilin ĝis Gerar; kaj la
Etiopoj falis tiel, ke neniu el ili restis vivanta; ĉar ili estis frakasitaj
antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia militistaro. Kaj ili forportis tre multe
da militakiraĵo. 14 Kaj ili venkobatis ĉiujn urbojn ĉirkaŭe de Gerar,
ĉar sur ilin falis teruro de la Eternulo; kaj ili prirabis ĉiujn urbojn,
ĉar en ili troviĝis multe da rabeblaĵo. 15 Ankaŭ ili disbatis la tendojn
de la brutoj, kaptis multe da ŝafoj kaj da kameloj, kaj revenis en Je-
rusalemon.

Ĉapitro 15

1 Sur Azarjan, filon de Oded, venis la spirito de Dio. 2 Kaj li eliris
antaŭ Asan, kaj diris al li: Aŭskultu min, ho Asa kaj ĉiuj Jehudaidoj
kaj Benjamenidoj: la Eternulo estas kun vi, kiam vi estas kun Li; kaj
se vi Lin serĉos, vi Lin trovos, sed se vi Lin forlasos, Li forlasos vin.
3 Dum longa tempo Izrael estos sen la vera Dio, sen instruanta pas-
tro, kaj sen instruo; 4 sed en sia mizero ili returnos sin al la Eternulo,
Dio de Izrael; kaj ili serĉos Lin kaj Li trovigos Sin al ili. 5 En tiu tem-
po ne havos pacon la eliranto nek la eniranto, ĉar grandaj tumul-
toj estos ĉe ĉiuj loĝantoj de la landoj. 6 Nacio disbatos nacion kaj
urbo urbon, ĉar Dio konfuzos ilin per diversaj malfeliĉoj. 7 Sed vi
estu kuraĝaj, kaj ne faligu viajn manojn; ĉar ekzistas rekompenco
pro viaj faroj. 8 Kiam Asa aŭdis tiujn vortojn kaj la profetaĵon de la
profeto Oded, li kuraĝiĝis, kaj elĵetis la abomenindaĵojn el la tuta
lando de Jehuda kaj de Benjamen, kaj el la urboj, kiujn li venkopre-
nis sur la monto de Efraim; kaj li renovigis la altaron de la Eternu-
lo, starantan antaŭ la portiko de la Eternulo. 9 Kaj li kunvenigis ĉi-
ujn Jehudaidojn kaj Benjamenidojn, kaj la kun ili loĝantajn enmi-
grintojn el la tribo de Efraim, de Manase, kaj de Simeon; ĉar ili en
granda nombro transiris al li de Izrael, kiam ili vidis, ke la Eternu-
lo, lia Dio, estas kun li. 10 Kaj ili kunvenis en Jerusalemon en la tria
monato de la dek-kvina jaro de la reĝado de Asa. 11 Kaj ili alportis
en tiu tago oferojn al la Eternulo el la militakiraĵo, kiun ili venigis:
sepcent bovojn kaj sep mil ŝafojn. 12 Kaj ili faris interligon, ke ili
strebados al la Eternulo, Dio de iliaj patroj, per sia tuta koro kaj per

sia tuta animo, 13 kaj ke ĉiu, kiu ne turnos sin al la Eternulo, Dio de
Izrael, devas morti, ĉu tio estas malgranda, ĉu granda, ĉu viro, ĉu
virino. 14 Kaj ili ĵuris al la Eternulo per laŭta voĉo, per ĝojkriado, per
trumpetoj kaj kornoj. 15 Kaj ĉiuj Judoj ĝojis pri la ĵuro, ĉar ili ĵuris
el sia tuta koro, ili serĉis Lin kun plena fervoro, kaj Li trovigis Sin
al ili. Kaj la Eternulo donis al ili trankvilecon ĉirkaŭe. 16 Kaj eĉ Maa-
Ĥan, la patrinon, la reĝo Asa senigis je ŝia titolo de reĝino, pro tio,
ke ŝi faris idolon por Aŝtar. Kaj Asa dishakis ŝian idolon, dispecigis
ĝin kaj forbruligis ĉe la torento Kidron. 17 Tamen la altaĵoj ne estis
forigitaj ĉe Izrael; sed la koro de Asa estis perfekta dum lia tuta vivo.
18 Li enportis en la domon de Dio la konsekritaĵojn de sia patro, kaj
siajn proprajn konsekritaĵojn, arĝenton kaj oron kaj vazojn. 19 Kaj
ne estis milito ĝis la tridek-kvina jaro de la reĝado de Asa.

Ĉapitro 16

1 En la tridek-sesa jaro de la reĝado de Asa iris Baaŝa, reĝo de Izrael,
kontraŭ Judujon, kaj li konstruis Raman, por bari la eliradon kaj
eniradon al Asa, reĝo de Judujo. 2 Tiam Asa elprenis arĝenton kaj
oron el la trezorejoj de la domo de la Eternulo kaj de la reĝa domo,
kaj sendis al Ben-Hadad, reĝo de Sirio, kiu loĝis en Damasko, kaj
dirigis al li: 3 Estas interligo inter mi kaj vi, kiel inter mia patro kaj
via patro; jen mi sendas al vi arĝenton kaj oron: neniigu vian inter-
ligon kun Baaŝa, reĝo de Izrael, por ke li foriru de mi. 4 Kaj Ben-
Hadad obeis la reĝon Asa, kaj sendis siajn militestrojn kontraŭ la
urbojn de Izrael, kaj ili venkobatis Ijonon kaj Danon kaj Abel-Mai-
mon, kaj ĉiujn provizejojn en la urboj de Naftali. 5 Kiam Baaŝa tion
aŭdis, li ĉesis konstrui Raman kaj haltigis sian laboradon. 6 Tiam la
reĝo Asa prenis ĉiujn Judojn; kaj ili forportis la ŝtonojn de Rama kaj
ĝian lignon, el kiuj Baaŝa faris la konstruadon; kaj li konstruis el tio
Geban kaj Micpan. 7 En tiu tempo venis la antaŭvidisto Ĥanani al
Asa, reĝo de Judujo, kaj diris al li: Ĉar vi apogis vin sur la reĝo de
Sirio, kaj ne apogis vin sur la Eternulo, via Dio, tial saviĝis el via
mano la militistaro de la reĝo de Sirio. 8 Ĉu la Etiopoj kaj Luboj ne
estis kun granda forto, kun ĉaroj kaj rajdistoj en tre granda nom-
bro? tamen, ĉar vi apogis vin sur la Eternulo, Li transdonis ilin en
viajn manojn; 9 ĉar la okuloj de la Eternulo ĉirkaŭrigardas la tutan
teron, por subteni tiujn, kies koro estas plene aldonita al Li. Malsaĝe
vi agis per ĉi tio; pro tio de nun vi havos militojn. 10 Asa ekkoleris
kontraŭ la antaŭvidisto kaj metis lin en malliberejon, ĉar li indignis

kontraŭ li pro tio; ankaŭ kelkajn el la popolo Asa premis en tiu tem-
po. 11 La historio de Asa, la unua kaj la lasta, estas priskribita en la
libro de la reĝoj de Judujo kaj Izrael. 12 En la tridek-naŭa jaro de sia
reĝado Asa malsaniĝis je siaj piedoj; tre forta fariĝis lia malsano; sed
eĉ en sia malsano li turnis sin ne al la Eternulo, sed al kuracistoj. 13
Kaj Asa ekdormis kun siaj patroj, kaj mortis en la kvardek-unua jaro
de sia reĝado. 14 Kaj oni enterigis lin en lia tombo, kiun li pretigis
al si en la urbo de David; kaj oni kuŝigis lin sur lito plenigita de aro-
maĵoj kaj diversaj lerte preparitaj ŝmiraĵoj, kaj oni faris por li tre
grandan brulon.

Ĉapitro 17

1 Anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoŝafat. Kaj li fariĝis potenca kontraŭ
Izrael. 2 Li starigis militistaron en ĉiuj fortikigitaj urboj de Judujo,
kaj starigis garnizonojn en la lando de Jehuda, kaj en la urboj de
Efraim, kiujn venkoprenis lia patro Asa. 3 Kaj la Eternulo estis kun
Jehoŝafat, ĉar li iradis laŭ la antaŭaj vojoj de sia patro David kaj ne
turnis sin al la Baaloj, 4 sed nur la Dion de sia patro li serĉis kaj Li-
ajn ordonojn li sekvis, ne simile al la agado de Izrael. 5 Kaj la Eter-
nulo fortikigis la regnon en lia mano, kaj ĉiuj Judoj donacis dona-
cojn al Jehoŝafat, kaj li havis multe da riĉeco kaj da honoro. 6 Lia
koro altiĝis sur la vojoj de la Eternulo; li ankaŭ forigis la altaĵojn kaj
la sanktajn stangojn el Judujo. 7 En la tria jaro de lia reĝado li sen-
dis siajn eminentulojn Ben-Ĥail, Obadja, Zeĥarja, Netanel, kaj Mi-
ĥaja, ke ili instruu en la urboj de Judujo; 8 kaj kun ili la Levidojn
Ŝemaja, Netanja, Zebadja, Asahel, Ŝemiramot, Jehonatan, Adonija,
Tobija, kaj Tob-Adonija, la Levidojn, kaj kun ili la pastrojn Eliŝama
kaj Jehoram. 9 Kaj ili instruis en Judujo, havante kun si libron de
instruo de la Eternulo; ili trairis ĉiujn urbojn de Judujo kaj instruis
la popolon. 10 Kaj timo antaŭ la Eternulo estis en ĉiuj regnoj de la
landoj, kiuj estis ĉirkaŭ Judujo, kaj ili ne militis kontraŭ Jehoŝafat.
11 De la Filiŝtoj oni alportadis al Jehoŝafat donacojn, kaj arĝenton
kiel tributon; ankaŭ la Araboj venigadis al li malgrandajn brutojn:
sep mil sepcent ŝafojn kaj sep mil sepcent kaprojn. 12 Jehoŝafat fari-
ĝadis ĉiam pli granda kaj atingis grandan altecon. Kaj li konstruis
en Judujo kastelojn kaj grenurbojn. 13 Kaj multe da laboroj li havis

en la urboj de Judujo, kaj bravajn militistojn en Jerusalem. 14 Jen
estas ilia ordo laŭ iliaj patrodomoj: ĉe la Jehudaidoj estis milestroj:
la estro Adna, kaj kun li estis tricent mil bravaj militistoj; 15 apud li
estis la estro Jehoĥanan, kaj kun li ducent okdek mil; 16 apud li es-
tis Amasja, filo de Ziĥri, kiu konsekris sin al la Eternulo, kaj kun li
estis ducent mil bravaj militistoj. 17 Ĉe la Benjamenidoj estis: bra-
va militisto Eljada, kaj kun li ducent mil viroj armitaj per pafarko
kaj ŝildo; 18 apud li estis Jehozabad, kaj kun li cent okdek mil viroj
armitaj por la militistaro. 19 Tiuj servis al la reĝo, krom tiuj, kiujn la
reĝo starigis en la fortikigitaj urboj de la tuta Judujo.

Ĉapitro 18

1 Jehoŝafat havis multe da riĉeco kaj honoro; kaj li boparenciĝis kun
Aĥab. 2 Post kelke da jaroj li veturis al Aĥab en Samarion. Kaj Aĥab
buĉis multe da ŝafoj kaj bovoj por li, kaj por la popolo, kiu estis kun
li, kaj konvinkis lin iri kontraŭ Ramoton en Gilead. 3 Kaj Aĥab, reĝo
de Izrael, diris al Jehoŝafat, reĝo de Judujo: Ĉu vi iros kun mi kon-
traŭ Ramoton en Gilead? Kaj ĉi tiu respondis al li: Mi estas kiel vi,
kaj mia popolo estas kiel via popolo; ni iros kun vi en la militon. 4
Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo de Izrael: Demandu hodiaŭ la vorton
de la Eternulo. 5 Tiam la reĝo de Izrael kunvenigis la profetojn,
kvarcent homojn, kaj diris al ili: Ĉu ni iru milite kontraŭ Ramoton
en Gilead, aŭ mi tion ne faru? Kaj ili respondis: Iru, kaj Dio ĝin
transdonos en la manon de la reĝo. 6 Sed Jehoŝafat diris: Ĉu ne tro-
viĝas ĉi tie ankoraŭ iu profeto de la Eternulo, kiun ni povus deman-
di? 7 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Ekzistas ankoraŭ unu
homo, per kiu ni povas demandi la Eternulon, sed mi lin malamas,
ĉar neniam li profetas pri mi ion bonan, sed dum sia tuta vivo nur
malbonon; tio estas Miĥaja, filo de Jimla. Sed Jehoŝafat diris: La
reĝo ne parolu tiel. 8 Tiam la reĝo de Izrael alvokis unu korteganon,
kaj diris: Venigu rapide Miĥajan, filon de Jimla. 9 La reĝo de Izra-
el, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis ĉiu sur sia seĝo, vestitaj per
siaj vestoj; ili sidis sur placo antaŭ la pordego de Samario, kaj ĉiuj
profetoj profetadis antaŭ ili. 10 Kaj Cidkija, filo de Kenaana, faris al
si ferajn kornojn, kaj diris: Tiele diras la Eternulo: Per ĉi tio vi kor-
nobatos la Sirianojn, ĝis vi ilin tute ekstermos. 11 Kaj ĉiuj profetoj

profetis tiel same, dirante: Iru kontraŭ Ramoton en Gilead kaj suk-
cesu, ĉar la Eternulo ĝin transdonos en la manon de la reĝo. 12 La
sendito, kiu iris por voki Miĥajan, diris al li: Jen la vortoj de la pro-
fetoj unuanime antaŭdiras bonon al la reĝo; estu do via vorto simila
al la vorto de ĉiu el ili, kaj antaŭdiru bonon. 13 Sed Miĥaja diris: Kiel
vivas la Eternulo: kion mia Dio diros al mi, tion mi diros. 14 Kaj kiam
li venis al la reĝo, la reĝo diris al li: Miĥaja! ĉu ni iru milite kontraŭ
Ramoton en Gilead, aŭ ni tion ne faru? Kaj tiu diris: Iru kaj sukce-
su, kaj ili estos transdonitaj en vian manon. 15 Tiam la reĝo diris al
li: Multfoje mi vin ĵurligas, ke vi parolu al mi nur la veron en la no-
mo de la Eternulo. 16 Kaj tiu diris: Mi vidis ĉiujn Izraelidojn disĵe-
titaj sur la montoj, kiel ŝafoj, kiuj ne havas paŝtiston; kaj la Eternulo
diris: Ili ne havas estron, ili reiru pace ĉiu al sia domo. 17 Kaj la reĝo
de Izrael diris al Jehoŝafat: Ĉu mi ne diris al vi, ke li profetos pri mi
ne bonon, sed nur malbonon? 18 Sed Miĥaja diris: Tial aŭskultu la
vorton de la Eternulo: mi vidis la Eternulon, sidantan sur Sia tro-
no, kaj la tuta armeo de la ĉielo staris dekstre kaj maldekstre de Li.
19 Kaj la Eternulo diris: Kiu allogos Aĥabon, reĝon de Izrael, ke li iru
kaj falu en Ramot en Gilead? Kaj unu parolis tiel, alia parolis alie.
20 Tiam eliris spirito kaj stariĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris: Mi lin
allogos. Kaj la Eternulo diris al li: Per kio? 21 Kaj tiu respondis: Mi
eliros kaj faros min spirito mensoga en la buŝo de ĉiuj liaj profetoj.
Kaj Li diris: Vi allogos kaj havos sukceson; eliru kaj agu tiel. 22 Kaj
nun jen la Eternulo metis mensogan spiriton en la buŝon de tiuj viaj
profetoj, kaj la Eternulo decidis por vi malbonon. 23 Tiam aliris Cid-
kija, filo de Kenaana, kaj frapis Miĥajan sur la vango, kaj diris: Per
kiu vojo la spirito de la Eternulo transiris de mi, por paroli per vi?
24 Miĥaja respondis: Jen vi tion vidos en tiu tago, kiam vi eniros en
internan ĉambron, por vin kaŝi. 25 Tiam la reĝo de Izrael diris: Prenu
Miĥajan, kaj konduku lin al la urbestro Amon kaj al la reĝido Joaŝ,

26 kaj diru: Tiele diras la reĝo: Metu ĉi tiun en malliberejon, kaj
nutru lin per mizera pano kaj mizera akvo, ĝis mi revenos en paco.
27 Sed Miĥaja diris: Se vi revenos en paco, en tiu okazo ne parolis
per mi la Eternulo. Kaj li diris: Aŭskultu, ĉiuj popoloj.

28 Kaj la reĝo de Izrael, kaj Jehoŝafat, reĝo de Judujo, iris al Ra-
mot en Gilead. 29 Kaj la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat: Mi alives-
tos min kaj iros en la batalon, sed vi surmetu viajn vestojn. Kaj la
reĝo de Izrael alivestis sin, kaj ili iris en la batalon. 30 Kaj la reĝo de
Sirio ordonis al siaj ĉarestroj jene: Batalu ne kontraŭ iu malgranda
aŭ granda, sed sole nur kontraŭ la reĝo de Izrael. 31 Kiam la ĉa-
restroj ekvidis Jehoŝafaton, ili pensis, ke tio estas la reĝo de Izrael,
kaj ili ĉirkaŭis lin, por batali kontraŭ li; sed Jehoŝafat ekkriis, kaj la
Eternulo helpis al li, kaj Dio forigis ilin de li. 32 Kiam la ĉarestroj
vidis, ke tio ne estas la reĝo de Izrael, ili forturnis sin de li. 33 Kaj unu
viro sen ia celo streĉis la pafarkon, kaj vundis la reĝon de Izrael
inter la artikoj de la kiraso. Kaj ĉi tiu diris al sia veturiganto: Turnu
vian manon kaj elveturigu min el la militistaro, ĉar mi estas vundita.
34 Sed la batalo plifortiĝis en tiu tago; kaj la reĝo de Izrael staris sur
la ĉaro kontraŭ la Sirianoj ĝis la vespero, kaj li mortis en la momen-
to de la malleviĝo de la suno.

Ĉapitro 19

1 Jehoŝafat, reĝo de Judujo, revenis bonstate en sian hejmon, en Je-
rusalemon. 2 Kaj eliris renkonte al li Jehu, filo de Ĥanani, la viziis-
to, kaj diris al la reĝo Jehoŝafat: Ĉu oni devas helpi al malvirtulo? vi
amas la malamikojn de la Eternulo, kaj pro tio estas sur vi la kole-
ro de la Eternulo. 3 Tamen bonaĵoj estas trovitaj en vi, ĉar vi ekster-
mis la sanktajn stangojn el la lando kaj direktis vian koron al la ser-
ĉado de Dio.

4 Kaj Jehoŝafat loĝis en Jerusalem. Kaj denove li iris al la popo-
lo, de Beer-Ŝeba ĝis la monto de Efraim, kaj revenigis ilin al la Eter-
nulo, Dio de iliaj patroj. 5 Li starigis juĝistojn en la lando, en ĉiuj for-
tikigitaj urboj de Judujo, en ĉiu urbo aparte. 6 Kaj li diris al la juĝi-
stoj: Rigardu, kion vi faras, ĉar ne por homo vi juĝas, sed por la
Eternulo; Li estos kun vi en la aferoj de juĝado. 7 Estu do en vi timo
antaŭ la Eternulo, agadu singarde; ĉar ĉe la Eternulo, nia Dio, ne
ekzistas maljusteco, nek personfavorado, nek akceptado de subaĉe-
toj. 8 Ankaŭ en Jerusalem Jehoŝafat starigis virojn el la Levidoj, pas-
troj, kaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael, por juĝado antaŭ la Eternulo
kaj por juĝaj disputoj. Kaj ili revenis al Jerusalem. 9 Kaj li ordonis al
ili jene: Tiele agu en timo antaŭ la Eternulo, en fideleco kaj kun
pura koro: 10 en ĉiu juĝa disputo, kiu venos antaŭ vin de viaj fratoj,
kiuj loĝas en siaj urboj, ĉu pri afero de sango, ĉu pri religia preskri-
bo, ordono, leĝoj, aŭ decidoj, klarigu al ili, por ke ili ne kulpiĝu
antaŭ la Eternulo kaj por ke ne falu kolero sur vin kaj sur viajn fra-
tojn; tiel agu, tiam vi ne fariĝos kulpaj. 11 Kaj jen la ĉefpastro Amarja

estas super vi en ĉiu afero koncernanta la Eternulon, kaj Zebadja, filo de Iŝmael, la princo el la domo de Jehuda, en ĉiu afero koncernanta la reĝon, kaj la Levidojn vi havas antaŭ vi kiel oficistojn. Tenu vin forte kaj agadu, kaj la Eternulo estos kun la bonulo.

Ĉapitro 20

1 Post tio la Moabidoj kaj la Amonidoj, kaj kun ili ankaŭ najbaroj de
la Amonidoj, iris milite kontraŭ Jehoŝafaton. 2 Kaj oni venis kaj ra-
portis al Jehoŝafat, dirante: Venis kontraŭ vin granda multo da ho-
moj de trans la maro, el Sirio; kaj jen ili nun estas en Ĥacacon-Ta-
mar, tio estas en En-Gedi. 3 Jehoŝafat ektimis, kaj decidis turni sin
al la Eternulo. Kaj li proklamis faston en la tuta Judujo. 4 Kaj kun-
venis la Judoj, por peti la Eternulon; el ĉiuj urboj de Judujo ili ve-
nis, por peti la Eternulon. 5 Jehoŝafat stariĝis inter la komunumo de
Judujo kaj Jerusalem en la domo de la Eternulo, antaŭ la nova korto.
6 Kaj li diris: Ho Eternulo, Dio de niaj patroj! Vi estas ja Dio en la
ĉielo, kaj Vi regas super ĉiuj regnoj de la nacioj, en Via mano estas
forto kaj potenco, kaj neniu povas kontraŭstari al Vi. 7 Vi, nia Dio,
forpelis ja la loĝantojn de ĉi tiu lando antaŭ Via popolo Izrael, kaj
donis ĝin al la idaro de Abraham, Via amanto, por ĉiam. 8 Kaj ili
enloĝiĝis en ĝi, kaj konstruis por Vi en ĝi sanktejon al Via nomo,
dirante: 9 Se venos sur nin malfeliĉo, glavo, puno, pesto, aŭ malsato,
tiam ni stariĝos antaŭ ĉi tiu domo kaj antaŭ Vi, ĉar Via nomo estas
en ĉi tiu domo, kaj ni vokos al Vi el nia mizero, kaj Vi aŭdos kaj
helpos. 10 Kaj nun jen la Amonidoj kaj la Moabidoj kaj la loĝantoj
de la monto Seir, tra kies lando Vi ne permesis al la Izraelidoj iri,
kiam ili iris el la lando Egipta, sed ili devis iri preter kaj ne ekster-
mi ilin— 11 jen ili repagas al ni, venante, por elpeli nin el Via here-
daĵo, kiun Vi donis al ni. 12 Ho nia Dio, ĉu Vi ne juĝos ilin? ĉar ni ne
havas forton kontraŭ ĉi tiu granda homamaso, kiu venis kontraŭ

nin, kaj ni ne scias, kion ni devas fari, sed al Vi sin turnas niaj okuloj.
13 Kaj ĉiuj Judoj staris antaŭ la Eternulo, ankaŭ iliaj infanoj, edzinoj,
kaj filoj. 14 Tiam sur Jaĥaziel, filo de Zeĥarja, filo de Benaja, filo de
Jeiel, filo de Matanja, Levido el la idoj de Asaf, aperis la spirito de
la Eternulo meze de la komunumo; 15 kaj li diris: Aŭskultu, ĉiuj Ju-
doj kaj loĝantoj de Jerusalem kaj reĝo Jehoŝafat! Tiele diras al vi la
Eternulo: Ne timu kaj ne sentu teruron antaŭ ĉi tiu granda hom-
amaso, ĉar la milito estas ne kontraŭ vi, sed kontraŭ Dio. 16 Mor-
gaŭ malsupreniru sur ilin: jen ili supreniras sur la altaĵon de Cic, kaj
vi trovos ilin en la fino de la valo, antaŭ la dezerto Jeruel. 17 Ne vi
devas batali ĉi tiun fojon: stariĝu, staru, kaj rigardu la savon, kiun
la Eternulo sendas al vi, ho Judujo kaj Jerusalem. Ne timu kaj ne
sentu teruron: morgaŭ eliru kontraŭ ilin, kaj la Eternulo estos kun
vi. 18 Tiam Jehoŝafat kliniĝis vizaĝaltere, kaj ĉiuj Judoj kaj loĝantoj
de Jerusalem ĵetis sin antaŭ la Eternulo, por adorkliniĝi antaŭ la
Eternulo. 19 Kaj leviĝis la Levidoj el la Kehatidoj kaj el la Koraĥidoj,
por ekkanti gloron al la Eternulo, Dio de Izrael, per laŭta voĉo al-
ten. 20 Ili leviĝis frue matene kaj eliris al la dezerto de Tekoa; kaj
kiam ili eliris, stariĝis Jehoŝafat, kaj diris: Aŭskultu min, ho Judoj kaj
loĝantoj de Jerusalem! kredu je la Eternulo, via Dio, kaj havu fidon;
kredu je Liaj profetoj, kaj vi havos sukceson. 21 Kaj li konsiliĝis kun
la popolo, kaj li starigis kantistojn al la Eternulo, ke ili glorkantu en
sankta ornamo, irante antaŭ la armitoj, kaj parolu: Gloru la Eternu-
lon, ĉar eterna estas Lia favorkoreco. 22 Kaj en la tempo, kiam ili
komencis ĝojkrii kaj glorkanti, la Eternulo starigis embuskon kon-
traŭ la Amonidoj, Moabidoj, kaj Seiranoj, kiuj venis kontraŭ Judu-
jon, kaj ili estis batitaj. 23 Kaj stariĝis la Amonidoj kaj Moabidoj kon-
traŭ la loĝantoj de la monto Seir, por pereigi kaj ekstermi; kaj kiam
ili finis kun la loĝantoj de Seir, ili komencis ekstermi unu la alian.
24 Kiam la Judoj venis sur la observejon en la dezerto kaj turnis sin

al la homamaso, ili ekvidis kadavrojn, kiuj falis sur la teron, kaj ne-
niu saviĝis. 25 Kaj venis Jehoŝafat kaj lia popolo, por preni la mili-
takiraĵon; kaj ili trovis ĉe ili multe da havaĵo, vestoj, kaj multekos-
taj objektoj, kaj prenis al si tiom, ke ili ne povis porti. Kaj dum tri
tagoj ili forprenadis la militakiraĵon, ĉar estis tre multe da ĝi. 26 En
la kvara tago ili kolektiĝis en la Valo de Beno, ĉar tie ili benis la Eter-
nulon; pro tio oni donis al tiu loko la nomon Valo de Beno ĝis la
nuna tago. 27 Kaj ĉiuj Judoj kaj Jerusalemanoj, kun Jehoŝafat antaŭe,
iris returne, por reiri kun ĝojo en Jerusalemon; ĉar la Eternulo do-
nis al ili ĝojon pri iliaj malamikoj. 28 Kaj ili venis en Jerusalemon kun
psalteroj, harpoj, kaj trumpetoj, al la domo de la Eternulo. 29 Kaj
timo antaŭ Dio venis sur ĉiujn regnojn de la landoj, kiam ili aŭdis,
ke la Eternulo militis kontraŭ la malamikoj de Izrael. 30 Kaj trankvi-
liĝis la regno de Jehoŝafat; kaj lia Dio donis al li trankvilecon ĉir-
kaŭe.

31 Jehoŝafat reĝis super Judujo; la aĝon de tridek kvin jaroj li ha-
vis, kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek kvin jarojn li reĝis en Jerusalem.
La nomo de lia patrino estis Azuba, filino de Ŝilĥi. 32 Li iradis laŭ la
vojo de sia patro Asa kaj ne deturniĝis de ĝi, agante tiel, kiel plaĉas
al la Eternulo. 33 Tamen la altaĵoj ne estis forigitaj, kaj la popolo an-
koraŭ ne turnis forte sian koron al Dio de ĝiaj patroj. 34 La cetera
historio de Jehoŝafat, la unua kaj la lasta, estas priskribita en la kro-
niko de Jehu, filo de Ĥanani, kiu estas enigita en la libron de la reĝoj
de Izrael.

35 Poste Jehoŝafat, reĝo de Judujo, amikiĝis kun Aĥazja, reĝo de
Izrael, kiu agadis malpie. 36 Li kuniĝis kun li, por fari ŝipojn, iron-
tajn en Tarŝiŝon. Kaj li konstruis ŝipojn en Ecjon-Geber. 37 Tiam
Eliezer, filo de Dodava, el Mareŝa, eldiris profetaĵon pri Jehoŝafat
jene: Pro tio, ke vi kuniĝis kun Aĥazja, la Eternulo disbatis viajn
aferojn. Kaj la ŝipoj rompiĝis kaj ne povis iri en Tarŝiŝon.

Ĉapitro 21

1 Jehoŝafat ekdormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj
patroj en la urbo de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehoram.
2 Li havis fratojn, filojn de Jehoŝafat: Azarja, Jeĥiel, Zeĥarja, Azar-
jahu, Miĥael, kaj Ŝefatja. Ĉiuj ili estis filoj de Jehoŝafat, reĝo de Ju-
dujo. 3 Ilia patro donis al ili multe da donacoj, arĝenton, oron, mul-
tekostaĵojn, kaj fortikigitajn urbojn en Judujo; sed la regnon li do-
nis al Jehoram, ĉar li estis la unuenaskito. 4 Kiam Jehoram estriĝis
super la regno de sia patro kaj fortiĝis, li mortigis per glavo ĉiujn si-
ajn fratojn kaj ankaŭ kelkajn el la eminentuloj de Izrael. 5 La aĝon
de tridek du jaroj havis Jehoram, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok jarojn
li reĝis en Jerusalem. 6 Li iradis laŭ la vojo de la reĝoj de Izrael, kiel
faris la domo de Aĥab, ĉar filino de Aĥab estis lia edzino, kaj li fa-
radis malbonon antaŭ la Eternulo. 7 Tamen la Eternulo ne volis pe-
reigi la domon de David, pro la interligo, kiun Li faris kun David,
kaj ĉar Li promesis doni lumilon al li kaj al liaj filoj por ĉiam. 8 En
lia tempo la Edomidoj defalis de Judujo kaj starigis super si reĝon.
9 Tiam Jehoram kun siaj militestroj kaj kun ĉiuj siaj ĉaroj eliris; kaj
li leviĝis nokte, kaj venkobatis la Edomidojn, kiuj estis ĉirkaŭ li, kaj
la ĉarestrojn. 10 Tamen la Edomidoj restis defalintaj de Judujo ĝis la
nuna tago. En la sama tempo ankaŭ Libna defalis de li, ĉar li forlasis
la Eternulon, Dion de liaj patroj. 11 Li ankaŭ aranĝis altaĵojn sur la
montoj de Judujo, li malĉastigis la loĝantojn de Jerusalem kaj de-
logis Judujon. 12 Kaj venis al li letero de la profeto Elija, en kiu es-
tis skribite: Tiele diras la Eternulo, Dio de via patro David: Pro tio,

ke vi ne iradis laŭ la vojoj de via patro Jehoŝafat, kaj laŭ la vojoj de
Asa, reĝo de Judujo, 13 sed vi iradis laŭ la vojo de la reĝoj de Izrael,
kaj malĉastigis Judujon kaj la loĝantojn de Jerusalem, kiel malĉasti-
gis la domo de Aĥab, kaj eĉ viajn fratojn, la domon de via patro, kiuj
estis pli bonaj ol vi, vi mortigis: 14 Pro tio jen la Eternulo frapos per
granda plago vian popolon, viajn filojn, viajn edzinojn, kaj vian tu-
tan havaĵon; 15 kaj vi mem havos grandan malsanon, malsanon en
viaj internaĵoj tian, ke pro la malsano elfalados viaj internaĵoj ĉiu-
tage. 16 Kaj la Eternulo ekscitis kontraŭ Jehoram la spiriton de la
Filiŝtoj, kaj de la Araboj, kiuj loĝis apude de la Etiopoj; 17 kaj ili iris
kontraŭ Judujon kaj penetris en ĝin, kaj forprenis la tutan havaĵon,
kiu troviĝis en la reĝa domo, ankaŭ liajn filojn kaj liajn edzinojn; kaj
restis ĉe li neniu filo, krom lia plej juna filo Jehoaĥaz. 18 Kaj post ĉio
ĉi tio la Eternulo frapis liajn internaĵojn per nesanigebla malsano.
19 Kaj tio daŭris de tago al tago; kaj kiam finiĝis du jaroj, liaj inter-
naĵoj eliris de li kune kun lia malsano, kaj li mortis en grandaj do-
loroj; kaj lia popolo ne faris al li brulon, kiel la bruloj por liaj patroj.
20 La aĝon de tridek du jaroj li havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj ok ja-
rojn li reĝis en Jerusalem; li foriris ne estimata, kaj oni enterigis lin
en la urbo de David, sed ne en la tomboj de la reĝoj.

Ĉapitro 22

1 La loĝantoj de Jerusalem ekreĝigis lian plej junan filon Aĥazja an-
stataŭ li, ĉar ĉiujn pli aĝajn mortigis la taĉmento, kiu venis kun la
Araboj en la tendaron. Kaj ekreĝis Aĥazja, filo de Jehoram, reĝo de
Judujo. 2 La aĝon de kvardek du jaroj havis Aĥazja, kiam li fariĝis
reĝo, kaj unu jaron li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Atalja, filino de Omri. 3 Li ankaŭ iradis laŭ la vojoj de la domo
de Aĥab, ĉar lia patrino estis lia konsilantino por malbonagi. 4 Li fa-
radis malbonon antaŭ la Eternulo, kiel la domo de Aĥab, ĉar ili estis
liaj konsilantoj post la morto de lia patro, por pereigi lin. 5 Ankaŭ
ilian konsilon li sekvis, kaj iris kun Jehoram, filo de Aĥab, milite
kontraŭ Ĥazaelon, reĝon de Sirio, al Ramot en Gilead. Kaj la Siria-
noj vundis Jehoramon. 6 Kaj li revenis, por kuraci sin en Jizreel de
la vundoj, kiujn oni faris al li en Ramot, kiam li batalis kontraŭ Ĥa-
zael, reĝo de Sirio. Kaj Azarja, filo de Jehoram, reĝo de Judujo, iris
por viziti Jehoramon, filon de Aĥab, en Jizreel, ĉar ĉi tiu estis mals-
ana. 7 Sed de Dio estis destinita pereo por Aĥazja per tio, ke li ve-
nis al Jehoram: post sia veno li eliris kun Jehoram kontraŭ Jehun,
filon de Nimŝi, kiun la Eternulo sanktoleis, por ekstermi la domon
de Aĥab. 8 Kiam Jehu faris juĝon sur la domo de Aĥab, li trovis la
eminentulojn de Judujo kaj la filojn de la fratoj de Aĥazja, kiuj ser-
vis al Aĥazja, kaj li mortigis ilin. 9 Kaj li serĉis Aĥazjan, kaj oni kaptis
lin, kiam li estis kaŝita en Samario; kaj oni venigis lin al Jehu kaj
mortigis lin kaj enterigis lin, ĉar oni diris: Li estas filo de Jehoŝafat,

kiu strebis al la Eternulo per sia tuta koro. Kaj el la domo de Aĥazja
restis neniu, kiu povus reĝi.

10 Kiam Atalja, la patrino de Aĥazja, vidis, ke ŝia filo mortis, ŝi
leviĝis kaj ekstermis la tutan reĝan idaron de la domo de Jehuda. 11
Sed Jehoŝabeat, filino de la reĝo, prenis Joaŝon, filon de Aĥazja, kaj
ŝtele elkondukis lin el inter la mortigataj filoj de la reĝo kaj lokis lin
kaj lian nutristinon en la ĉambro de litoj; kaj kaŝis lin Jehoŝabeat,
filino de la reĝo Jehoram kaj edzino de la pastro Jehojada (ĉar ŝi
estis fratino de Aĥazja), for de Atalja, kaj ĉi tiu lin ne mortigis. 12 Kaj
li restis kaŝita ĉe ili en la domo de Dio dum ses jaroj; kaj Atalja reĝis
en la lando.

Ĉapitro 23

1 Sed en la sepa jaro kuraĝis Jehojada kaj prenis al si en interligon
la centestrojn Azarja, filo de Jeroĥam, Iŝmael, filo de de Jehoĥanan,
Azarja, filo de Obed, Maaseja, filo de Adaja, kaj Eliŝafat, filo de Ziĥ-
ri; 2 kaj ili rondiris en Judujo kaj kolektis la Levidojn el ĉiuj urboj de
Judujo kaj la ĉefojn de patrodomoj en Izrael kaj venis en Jerusale-
mon. 3 Kaj la tuta anaro faris en la domo de Dio interligon kun la
reĝo. Kaj Jehojada diris al ili: Jen la filo de la reĝo devas reĝi, kiel
diris la Eternulo pri la filoj de David. 4 Jenon vi devas fari: tiu trio-
no de vi, kiu venas en sabato, el la pastroj kaj el la Levidoj, estu por-
degistoj ĉe la sojloj, 5 triono en la reĝa domo, kaj triono ĉe la Por-
dego de la Fundamento; la tuta popolo estu sur la kortoj de la domo
de la Eternulo. 6 Neniu eniru en la domon de la Eternulo, krom la
pastroj kaj la servantoj el la Levidoj; ĉi tiuj povas eniri, ĉar ili estas
sanktigitaj; sed la tuta popolo faru gardon por la Eternulo. 7 Kaj la
Levidoj ĉirkaŭu la reĝon ĉiuflanke, ĉiu kun sia batalilo en la mano;
kaj ĉiun, kiu eniros en la domon, oni mortigu. Kaj estu apud la reĝo,
kiam li eniros aŭ eliros. 8 La Levidoj kaj ĉiuj Judoj faris ĉion, kion
ordonis la pastro Jehojada; kaj ĉiu prenis siajn homojn, la sabate
venantajn kun la sabate forirantaj, ĉar la pastro Jehojada ne forli-
berigis la laŭvicajn grupojn. 9 Kaj la pastro Jehojada disdonis al la
centestroj la lancojn, ŝildojn, kaj manŝildojn de la reĝo David, kiuj
estis en la domo de Dio. 10 Kaj li starigis la tutan popolon, ĉiun kun
lia batalilo en la mano, de la dekstra flanko de la domo ĝis la mal-
dekstra flanko de la domo, ĉe la altaro kaj ĉe la domo, ĉirkaŭe de
la reĝo. 11 Kaj oni elkondukis la reĝidon, metis sur lin la kronon kaj

la ateston, kaj proklamis lin reĝo; Jehojada kaj liaj filoj sanktoleis lin,
kaj diris: Vivu la reĝo! 12 Kiam Atalja aŭdis la bruon de la popolo,
kuranta kaj gloranta la reĝon, ŝi iris al la popolo en la domon de la
Eternulo. 13 Kaj ŝi ekvidis, ke jen la reĝo staras ĉe la kolono apud la
enirejo, kaj la eminentuloj kaj la trumpetistoj apud la reĝo, kaj la
tuta popolo de la lando ĝojas, kaj oni trumpetas per trumpetoj, kaj
la kantistoj staras kun la muzikaj instrumentoj kaj glorkantas. Tiam
Atalja disŝiris siajn vestojn, kaj ekkriis: Konspiro, konspiro! 14 Tiam
la pastro Jehojada elirigis la centestrojn, la estrojn de la militistaro,
kaj diris al ili: Elkonduku ŝin ekster la vicojn; kaj kiu ŝin sekvos, tiun
oni mortigu per glavo; ĉar la pastro diris: Ne mortigu ŝin en la do-
mo de la Eternulo. 15 Kaj oni liberigis por ŝi lokon, kaj ŝi iris tra la
enirejo de la Pordego de Ĉevaloj al la reĝa domo, kaj tie oni ŝin mor-
tigis.

16 Kaj Jehojada faris interligon inter li, la tuta popolo, kaj la reĝo,
ke ili estu popolo de la Eternulo. 17 Kaj la tuta popolo iris en la do-
mon de Baal kaj ĝin detruis; kaj liajn altarojn kaj bildojn ili disrom-
pis, kaj Matanon, la pastron de Baal, ili mortigis antaŭ la altaroj. 18
Kaj Jehojada komisiis la oficojn en la domo de la Eternulo al la pas-
troj Levidoj, kiujn destinis David por la domo de la Eternulo, por
faradi bruloferojn al la Eternulo, kiel estas skribite en la instruo de
Moseo, kun ĝojo kaj kantoj, laŭ la preskribo de David. 19 Kaj li sta-
rigis la pordegistojn ĉe la pordegoj de la domo de la Eternulo, por
ke neniu povu eniri, kiu pro io estas malpura. 20 Kaj li prenis la cen-
testrojn kaj la potenculojn kaj la regantojn de la popolo kaj la tu-
tan popolon de la lando, kaj li kondukis la reĝon el la domo de la
Eternulo; kaj ili trairis tra la supra pordego en la reĝan domon, kaj
ili sidigis la reĝon sur la regna trono. 21 Kaj la tuta popolo de la lan-
do ĝojis, kaj la urbo estis trankvila. Sed Ataljan oni mortigis per
glavo.

Ĉapitro 24

1 La aĝon de sep jaroj havis Joaŝ, kiam li fariĝis reĝo, kaj kvardek
jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Cibja, el
Beer-Ŝeba. 2 Joaŝ agadis bone antaŭ la Eternulo dum la tuta vivo de
la pastro Jehojada. 3 Kaj Jehojada prenis por li du edzinojn, kaj li
naskigis filojn kaj filinojn. 4 Post tio Joaŝ ekintencis renovigi la do-
mon de la Eternulo. 5 Kaj li kunvokis la pastrojn kaj la Levidojn, kaj
diris al ili: Iru en la urbojn de Judujo kaj kolektu de ĉiuj Izraelidoj
monon por riparadi la domon de via Dio ĉiujare; kaj rapidu kun tiu
afero. Sed la Levidoj ne rapidis. 6 Tiam la reĝo alvokis Jehojadan,
ilian ĉefon, kaj diris al li: Kial vi ne postulas de la Levidoj, ke ili al-
portadu el Judujo kaj Jerusalem la imposton, kiun Moseo, la servan-
to de la Eternulo, kaj la komunumo de Izrael starigis por la taber-
naklo de la interligo? 7 Ĉar la malpia Atalja kaj ŝiaj filoj ruinigis la
domon de Dio; kaj ĉion, kio estis sanktigita por la domo de la Eter-
nulo, ili uzis por la Baaloj. 8 Kaj la reĝo ordonis, kaj oni faris unu
keston kaj starigis ĝin ĉe la pordego de la domo de la Eternulo, ek-
stere. 9 Kaj oni proklamis en Judujo kaj en Jerusalem, ke oni alpor-
tadu al la Eternulo la imposton, kiun Moseo, servanto de Dio, sta-
rigis por la Izraelidoj en la dezerto. 10 Kaj ekĝojis ĉiuj estroj kaj la
tuta popolo, kaj ili alportis kaj ĵetis en la keston, ĝis ĝi pleniĝis. 11 Kaj
ĉiufoje, kiam oni alportis la keston per la Levidoj en la reĝan ofice-
jon, kaj oni vidis, ke estas multe da mono, venis skribisto de la reĝo
kaj komisiito de la ĉefpastro, kaj ili malplenigis la keston, kaj pos-
te oni reportis ĝin kaj restarigis sur ĝia loko. Tiel oni faradis ĉiuta-

ge, kaj oni kolektis multe da mono. 12 Kaj la reĝo kaj Jehojada do-
nadis ĝin al la farantoj de la laboroj en la domo de la Eternulo, kaj
oni dungis ŝtonhakistojn kaj ĉarpentistojn, por renovigi la domon
de la Eternulo, ankaŭ feraĵistojn kaj kupraĵistojn, por ripari la do-
mon de la Eternulo. 13 Kaj la laboristoj laboris, kaj la afero antaŭe-
niris per iliaj manoj; kaj oni metis la domon de Dio en bonan sta-
ton, kaj oni ĝin fortikigis. 14 Kiam ili finis, ili alportis la restintan mo-
non al la reĝo kaj al Jehojada; el tio oni faris vazojn por la domo de
la Eternulo, vazojn por la servado kaj por la bruloferoj, kalikojn kaj
aliajn vazojn orajn kaj arĝentajn. Kaj oni alportadis bruloferojn en
la domo de la Eternulo konstante, dum la tuta vivo de Jehojada. 15
Jehojada maljuniĝis kaj atingis sufiĉan aĝon, kaj li mortis; la aĝon
de cent tridek jaroj li havis, kiam li mortis. 16 Kaj oni enterigis lin en
la urbo de David, kun la reĝoj; ĉar li faradis bonon en Izrael, por Dio
kaj por Lia domo. 17 Post la morto de Jehojada venis la estroj de
Judujo kaj kliniĝis antaŭ la reĝo; kaj li komencis obeadi ilin. 18 Kaj
ili forlasis la domon de la Eternulo, Dio de iliaj patroj, kaj ili servadis
al sanktaj stangoj kaj al idoloj; kaj ekscitiĝis Lia kolero kontraŭ Ju-
dujo kaj kontraŭ Jerusalem pro ĉi tiu ilia kulpo. 19 Li sendis al ili
profetojn, por revenigi ilin al la Eternulo; kaj ili admonis ilin, sed ĉi
tiuj ne atentis. 20 La spirito de Dio venis sur Zeĥarjan, filon de la
pastro Jehojada, kaj li stariĝis antaŭ la popolo, kaj diris al ili: Tiele
diras Dio: Kial vi malobeas la ordonojn de la Eternulo? Vi ne havos
sukceson, ĉar vi forlasis la Eternulon, kaj tial Li vin forlasis. 21 Ili
faris konspiron kontraŭ li, kaj ŝtonmortigis lin laŭ ordono de la reĝo
sur la korto de la domo de la Eternulo. 22 Kaj la reĝo Joaŝ ne memo-
ris la favorkoraĵon, kiun lia patro Jehojada faris al li, kaj li mortigis
lian filon. Ĉi tiu, mortante, diris: La Eternulo vidu, kaj punu. 23 Post
paso de unu jaro eliris kontraŭ lin la militistaro de Sirio; kaj ili eniris
en Judujon kaj Jerusalemon kaj ekstermis el la popolo ĉiujn estrojn

de la popolo; kaj la tutan militakiraĵon ili sendis al la reĝo de Dama-
sko. 24 Kun nemulte da homoj venis la militistaro de Sirio; tamen la
Eternulo transdonis en ilian manon la militistaron multe pli gran-
dan, pro tio, ke ĉi tiuj forlasis la Eternulon, Dion de iliaj patroj. Kaj
sur Joaŝ ili faris juĝon. 25 Kiam ili foriris de li, lasinte lin en grava
malsano, liaj servantoj faris konspiron kontraŭ li pro la sango de la
filoj de Jehojada, la pastro, kaj ili mortigis lin sur lia lito, kaj li mor-
tis. Kaj oni enterigis lin en la urbo de David, sed oni ne enterigis lin
en la reĝaj tomboj. 26 La konspirantoj kontraŭ li estis: Zabad, filo de
la Amonidino Ŝimeat, kaj Jehozabad, filo de la Moabidino Ŝimrit. 27
Pri liaj filoj, pri la multo da mono, kiu estis kolektita sub li, kaj pri
la riparado de la domo de Dio, estas skribite en la komentario en
la libro de la reĝoj. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Amacja.

Ĉapitro 25

1 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Amacja, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dudek naŭ jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino es-
tis Jehoadan, el Jerusalem. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tamen
ne el plena koro. 3 Kiam lia reĝado fortikiĝis, li mortigis siajn ser-
vantojn, kiuj mortigis la reĝon, lian patron. 4 Sed iliajn filojn li ne
mortigis, ĉar tiel estas skribite en la instruo, en la libro de Moseo,
kie la Eternulo ordonis, dirante: Ne devas morti patroj pro la infa-
noj, kaj infanoj ne devas morti pro la patroj, sed ĉiu devas morti pro
sia peko. 5 Amacja kunvenigis la Judojn, kaj starigis ilin laŭ patro-
domoj, laŭ milestroj kaj centestroj, ĉiujn Jehudaidojn kaj Benjame-
nidojn; kaj li kalkulis ilin, la havantajn la aĝon de dudek jaroj kaj pli,
kaj li trovis, ke ili prezentas la nombron de tricent mil viroj elekti-
taj, povantaj iri en militon kaj teni lancon kaj ŝildon. 6 Kaj li dungis
de Izrael cent mil bravajn militistojn pro cent kikaroj da arĝento. 7
Sed homo de Dio venis al li, kaj diris: Ho reĝo, ne iru kun vi la mi-
litistaro de Izrael, ĉar la Eternulo ne estas kun Izrael, kun ĉiuj idoj
de Efraim; 8 sed iru vi sola, agu kuraĝe en la milito; alie Dio faligos
vin antaŭ la malamiko, ĉar Dio havas la forton, por helpi kaj por
faligi. 9 Kaj Amacja diris al la homo de Dio: Kion do oni faru kun la
cent kikaroj, kiujn mi donis al la militistoj de Izrael? La homo de
Dio respondis: La Eternulo povas doni al vi pli ol tio. 10 Tiam Amac-
ja apartigis la militistojn, kiuj venis al li el la lando de Efraim, ke ili
iru al sia loko. Kaj forte ekflamis ilia kolero kontraŭ Judujo, kaj ili
reiris al sia loko kun kolero. 11 Kaj Amacja havis la kuraĝon kaj kon-

dukis sian popolon kaj iris en la Valon de Salo; kaj li mortigis el la
Seiranoj dek mil; 12 kaj dek mil vivantajn la Judoj prenis en kapti-
tecon kaj kondukis ilin sur la supron de roko, kaj ĵetis ilin malsup-
ren de la supro de la roko tiel, ke ĉiuj dishakiĝis. 13 Sed la militistoj,
kiujn Amacja sendis returne, por ke ili ne iru kun li en la militon,
kuris en la urbojn de Judujo, de Samario ĝis Bet-Ĥoron, kaj morti-
gis tie tri mil homojn, kaj kaptis multe da rabakiraĵo.

14 Kiam Amacja revenis post la venkobato de la Edomidoj, li al-
portis la diojn de la Seiranoj kaj starigis ilin al si kiel diojn, kaj an-
taŭ ili li adorkliniĝis kaj al ili li incensis. 15 Tiam ekflamis la kolero
de la Eternulo kontraŭ Amacja, kaj Li sendis al li profeton, kaj ĉi tiu
diris al li: Kial vi turnas vin al la dioj de la popolo, kiuj ne savis sian
popolon kontraŭ via mano? 16 Kaj dum li estis parolanta al li, la reĝo
diris al li: Ĉu oni faris vin konsilisto de la reĝo? ĉesu, ĉar alie oni vin
mortigos. Tiam la profeto ĉesis, kaj diris: Mi scias, ke Dio decidis
pereigi vin; ĉar vi tion faris kaj vi ne aŭskultis mian konsilon.

17 Amacja, reĝo de Judujo, konsiliĝis, kaj sendis al Joaŝ, filo de
Jehoaĥaz, filo de Jehu, reĝo de Izrael, por diri: Venu, ni komparu
niajn fortojn. 18 Tiam Joaŝ, reĝo de Izrael, sendis al Amacja, reĝo de
Judujo, por diri: La prunelo sur Lebanon sendis al la cedro sur Le-
banon, por diri: Donu vian filinon al mia filo kiel edzinon. Sed pre-
teriris sovaĝa besto de Lebanon kaj dispremis per la piedoj la pru-
nelon. 19 Vi diras al vi: Jen mi venkobatis la Edomidojn; kaj via koro
fieriĝis kaj serĉas gloron. Sidu nun hejme; kial vi volas entrepreni
aferon malfeliĉan, ke vi falu kaj kun vi ankaŭ Judujo? 20 Sed Amacja
ne obeis; ĉar tio estis de Dio, por transdoni ilin en manojn pro tio,
ke ili turnis sin al la dioj de Edom. 21 Kaj eliris Joaŝ, reĝo de Izrael,
kaj ili komparis siajn fortojn, li kaj Amacja, reĝo de Judujo, en Bet-
Ŝemeŝ, kiu estas en Judujo. 22 Kaj la Judoj estis venkobatitaj de la
Izraelidoj, kaj ili diskuris ĉiu al sia tendo. 23 Kaj Amacjan, reĝon de

Judujo, filon de Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, kaptis Joaŝ, reĝo de Izrael, en
Bet-Ŝemeŝ, kaj venigis lin en Jerusalemon; kaj li detruis la muregon
de Jerusalem, de la Pordego de Efraim ĝis la Pordego Angula, sur la
spaco de kvarcent ulnoj. 24 Kaj li prenis la tutan oron kaj arĝenton,
kaj ĉiujn vazojn, kiuj troviĝis en la domo de Dio ĉe Obed-Edom, kaj
la trezorojn de la reĝa domo, kaj ankaŭ garantiulojn, kaj li reiris en
Samarion.

25 Kaj Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, vivis post la morto de
Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, reĝo de Izrael, ankoraŭ dek kvin jarojn. 26 La
cetera historio de Amacja, la unua kaj la lasta, estas priskribita en
la libro de la reĝoj de Judujo kaj de Izrael. 27 De la tempo, kiam
Amacja deturnis sin de la Eternulo, oni faris kontraŭ li konspiron
en Jerusalem, kaj li forkuris en Laĥiŝon. Sed oni sendis post li en
Laĥiŝon, kaj tie oni lin mortigis. 28 Kaj oni venigis lin sur ĉevaloj kaj
enterigis lin kun liaj patroj en la urbo de Judujo.

Ĉapitro 26

1 Kaj la tuta Juda popolo prenis Uzijan, kiu havis la aĝon de dek ses
jaroj, kaj faris lin reĝo anstataŭ lia patro Amacja. 2 Li prikonstruis
Elaton kaj revenigis ĝin al Judujo, post kiam la reĝo ekdormis kun
siaj patroj. 3 La aĝon de dek ses jaroj havis Uzija, kiam li fariĝis reĝo,
kaj kvindek du jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Jeĥolja, el Jerusalem. 4 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel
same, kiel agadis lia patro Amacja. 5 Li turnadis sin al Dio en la tem-
po de Zeĥarja, la kompetentulo en Diaj vizioj; kaj en tiu tempo,
kiam li turnadis sin al la Eternulo, Dio donadis al li sukceson. 6 Li
eliris kaj militis kontraŭ la Filiŝtoj; li detruis la muregon de Gat, la
muregon de Jabne, kaj la muregon de Aŝdod; kaj li konstruis urbojn
en la regiono de Aŝdod kaj en Filiŝtujo. 7 Kaj Dio helpis al li kontraŭ
la Filiŝtoj, kaj kontraŭ la Araboj, kiuj loĝis en Gur-Baal, kaj kontraŭ
la Meunoj. 8 Kaj la Amonidoj donis al Uzija donacojn, kaj lia nomo
fariĝis fama ĝis la limo de Egiptujo, ĉar li estis tre forta. 9 Uzija kon-
struis turojn en Jerusalem super la Pordego Angula, super la Por-
dego de la Valo, kaj super la angulo, kaj fortikigis ilin. 10 Li konstruis
ankaŭ turojn en la dezerto kaj elhakis multe da putoj, ĉar li havis
multe da brutoj sur la malaltaĵo kaj sur la ebenaĵo; li havis ankaŭ
terkultivistojn kaj vinberistojn sur la montoj kaj kreskotaŭgaj lokoj,
ĉar li estis amanto de la tero. 11 Uzija havis militistaron, kapablan
por bataloj, elirantan en militon per taĉmentoj, laŭ la nombro, kal-
kulita de la skribisto Jeiel kaj de la inspektisto Maaseja, sub kontrolo
de Ĥananja, el la altranguloj de la reĝo. 12 La tuta nombro de la ĉefoj
de patrodomoj, el la bravaj militistoj, estis du mil sescent; 13 kaj sub

ilia regado estis militistaro el tricent sep mil kvincent povantaj fari
militon kun batalkapableco, por helpi al la reĝo kontraŭ la mal-
amiko. 14 Kaj Uzija pretigis por ili, por la tuta militistaro, ŝildojn,
lancojn, kaskojn, kirasojn, pafarkojn, kaj ŝtonojn por ŝtonĵetiloj. 15
Kaj li faris en Jerusalem maŝinojn, elpensitajn de specialistoj, por ke
ili troviĝu sur la turoj kaj sur la anguloj, por ĵetadi sagojn kaj gran-
dajn ŝtonojn. Kaj lia nomo fariĝis fama malproksime, ĉar li mirin-
de aranĝis al si helpon, ĝis li fariĝis potenca.

16 Sed kiam li fariĝis potenca, lia koro fieriĝis tiel, ke li malboni-
ĝis. Li krimis kontraŭ la Eternulo, lia Dio, kaj li eniris en la temp-
lon de la Eternulo, por incensi sur la altaro de incensado. 17 Kaj
eniris post li la pastro Azarja, kaj kun li okdek pastroj de la Eternu-
lo, kuraĝuloj; 18 kaj ili stariĝis kontraŭ la reĝo Uzija, kaj diris al li: Ne
vi, Uzija, devas incensi al la Eternulo, sed incensi devas la pastroj,
idoj de Aaron, sanktigitaj; eliru el la sanktejo, ĉar vi faris krimon, kaj
tio ne estos por vi honora antaŭ Dio, la Eternulo. 19 Tiam Uzija ek-
koleris, kaj en la mano li tenis incensilon, por incensi. Sed kiam li
ekkoleris kontraŭ la pastroj, lepro aperis sur lia frunto, antaŭ la
pastroj en la domo de la Eternulo, apud la altaro de incensado. 20
Kiam sin turnis al li la ĉefpastro Azarja kaj ĉiuj pastroj, ili ekvidis,
ke li havas lepron sur la frunto. Kaj ili rapide elkondukis lin de tie,
kaj ankaŭ li mem rapidis eliri, ĉar la Eternulo lin frapis. 21 Kaj la reĝo
Uzija restis lepra ĝis la tago de sia morto, kaj li loĝis en izolita domo
de leprulo; ĉar li estis forigita for de la domo de la Eternulo. Kaj lia
filo Jotam estis ĉefo de la reĝa domo kaj regis la popolon de la lan-
do. 22 La ceteran historion de Uzija, la unuan kaj kaj la lastan, pri-
skribis la profeto Jesaja, filo de Amoc. 23 Kaj Uzija ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj patroj sur la kampo de la tom-
boj de la reĝoj; ĉar oni diris: Li estas leprulo. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Jotam.

Ĉapitro 27

1 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jotam, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis Je-
ruŝa, filino de Cadok. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel same,
kiel agadis lia patro Uzija; sed li ne eniris en la templon de la Eter-
nulo; kaj la popolo ĉiam ankoraŭ pekadis. 3 Li konstruis la supran
pordegon de la domo de la Eternulo, kaj ĉe la muro de Ofel li multe
konstruis. 4 Li konstruis ankaŭ urbojn sur la monto de Jehuda, kaj
en la arbaroj li konstruis kastelojn kaj turojn. 5 Li militis kontraŭ la
reĝo de la Amonidoj kaj venkis ilin; kaj la Amonidoj donis al li en
tiu jaro cent kikarojn da arĝento, dek mil kor'ojn da tritiko, kaj dek
mil da hordeo. Tion saman donis al li la Amonidoj ankaŭ en la dua
jaro kaj en la tria. 6 Jotam fariĝis potenca, ĉar li bone aranĝis siajn
vojojn antaŭ la Eternulo, sia Dio. 7 La cetera historio de Jotam, ĉiuj
liaj militoj kaj liaj vojoj, estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de
Izrael kaj Judujo. 8 La aĝon de dudek kvin jaroj li havis, kiam li fari-
ĝis reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en Jerusalem. 9 Kaj Jotam ekdor-
mis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo de David. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥaz.

Ĉapitro 28

1 La aĝon de dudek jaroj havis Aĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek ses
jarojn li reĝis en Jerusalem; kaj li ne agadis bone antaŭ la Eternu-
lo, kiel lia patro David. 2 Li iradis laŭ la vojoj de la reĝoj de Izrael,
kaj li eĉ faris fanditajn statuojn de Baaloj; 3 li incensadis en la valo
de la filo de Hinom, li bruligis siajn filojn per fajro, simile al la abo-
menindaĵoj de la nacioj, kiujn la Eternulo forpelis de antaŭ la Izra-
elidoj; 4 li oferadis kaj incensadis sur la altaĵoj kaj sur la montetoj
kaj sub ĉiu verda arbo. 5 Kaj la Eternulo, lia Dio, transdonis lin en
la manon de la reĝo de Sirio, kaj ili venkobatis lin, prenis de li multe
da kaptitoj kaj forkondukis en Damaskon. Ankaŭ en la manon de
la reĝo de Izrael li estis transdonita, kaj ĉi tiu faris al li grandan ba-
ton. 9 Pekaĥ, filo de Remalja, mortigis el la Judoj cent dudek mil en
unu tago, kiuj ĉiuj estis homoj bravaj—pro tio, ke ili forlasis la Eter-
nulon, Dion de iliaj patroj. 7 Kaj Ziĥri, fortulo el la Efraimidoj, mor-
tigis Maasejan, filon de la reĝo, kaj Azrikamon, la palacestron, kaj
Elkanan, la duan post la reĝo. 8 Kaj la Izraelidoj forkaptis de siaj
fratoj ducent mil virinojn, filojn, kaj filinojn, kaj ankaŭ multe da
rabaĵo ili prenis de ili kaj venigis la rabaĵon en Samarion. 9 Tie es-
tis profeto de la Eternulo kun la nomo Oded. Li eliris antaŭ la mi-
litistaron, kiu venis al Samario, kaj diris al ili: Jen pro la kolero de
la Eternulo, Dio de viaj patroj, kontraŭ la Judoj, Li transdonis ilin
en viajn manojn, kaj vi mortigis ilin kun tia furiozo, ke tio atingis la
ĉielon. 10 Nun la loĝantojn de Judujo kaj Jerusalem vi intencas su-
bigi al vi kiel sklavojn kaj sklavinojn. Sed per tio vi fariĝos ja kulpaj

antaŭ la Eternulo, via Dio. 11 Aŭskultu do min, kaj redonu la kap-
titojn, kiujn vi prenis el viaj fratoj, ĉar ekscitiĝis kontraŭ vi la flamo
de kolero de la Eternulo. 12 Tiam leviĝis kelkaj el la ĉefoj de la Efrai-
midoj, Azarja, filo de Jehoĥanan, Bereĥja, filo de Meŝilemot, Jeĥiz-
kija, filo de Ŝalum, kaj Amasa, filo de Ĥadlaj, kontraŭ tiuj, kiuj ve-
nis el la militistaro, 13 kaj diris al ili: Ne konduku ĉi tien la kaptitojn,
ĉar novan nian kulpon antaŭ la Eternulo vi intencas aldoni al niaj
pekoj kaj kulpoj; granda estas nia kulpo kaj la flama kolero kontraŭ
Izrael. 14 Tiam la armitoj forlasis la kaptitojn kaj la rabitaĵon antaŭ
la estroj kaj la tuta komunumo. 15 Kaj leviĝis la viroj, menciitaj laŭ
iliaj nomoj, prenis la kaptitojn, kaj ĉiujn el iliaj nuduloj ili vestis per
parto de la rabitaĵo, vestis ilin, donis al ili ŝuojn, donis al ili manĝi
kaj trinki, ŝmiris ilin per oleo, sidigis sur azenoj ĉiujn senfortulojn,
forkondukis ilin en Jeriĥon, la urbon de Palmoj, al iliaj fratoj; kaj ili
mem revenis en Samarion.

16 En tiu tempo la reĝo Aĥaz sendis al la reĝoj de Asirio, ke ili
helpu al li. 17 Ankaŭ la Edomidoj venis, venkobatis la Judojn, kaj
forkaptis kaptitojn. 18 Ankaŭ la Filiŝtoj invadis la urbojn de la malal-
taĵo kaj de la sudo de Judujo, kaj venkoprenis la urbojn Bet-Ŝemeŝ,
Ajalon, Gederot, Soĥo kun ĝiaj filinurboj, Timna kun ĝiaj filinurboj,
kaj Gimzo kun ĝiaj filinurboj, kaj enloĝiĝis tie. 19 Ĉar la Eternulo
humiligis Judujon pro Aĥaz, reĝo de Izrael, kiu malĉastigis Judujon
kaj krimis antaŭ la Eternulo. 20 Kaj venis kontraŭ lin Tiglat- Pileser,
reĝo de Asirio, kaj premis lin, anstataŭ subteni lin; 21 ĉar Aĥaz pri-
rabis la domon de la Eternulo kaj la reĝan domon kaj la eminentu-
lojn, kaj donis al la reĝo de Asirio, tamen tio ne helpis al li. 22 En la
tempo de sia mizero li plue krimis kontraŭ la Eternulo, li, la reĝo
Aĥaz. 23 Kaj li alportadis oferojn al la dioj de la Damaskanoj, kiuj
venkobatis lin, kaj li diris: La dioj de la reĝoj de Sirio helpas al ili;
tial mi oferados al ili, kaj ili helpos al mi. Sed ili kaŭzis falon al li kaj

al la tuta Izrael. 24 Kaj Aĥaz kolektis ĉiujn vazojn de la domo de Dio
kaj disbatis la vazojn de la domo de Dio, kaj li ŝlosis la pordojn de
la domo de la Eternulo, kaj faris al si altarojn en ĉiuj anguloj de Je-
rusalem. 25 Kaj en ĉiuj urboj de Judujo li faris altaĵojn, por incensi
al aliaj dioj, kaj li kolerigis la Eternulon, Dion de liaj patroj. 26 Lia
cetera historio kaj lia tuta konduto, la antaŭa kaj la lasta, estas pri-
skribitaj en la libro de la reĝoj de Judujo kaj Izrael. 27 Kaj Aĥaz ek-
dormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo, en Jerusa-
lem; ĉar oni ne metis lin en la tombojn de la reĝoj de Izrael. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Ĥizkija.

Ĉapitro 29

1 Ĥizkija fariĝis reĝo, havante la aĝon de dudek kvin jaroj, kaj du-
dek naŭ jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo de lia patrino estis
Abija, filino de Zeĥarja. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel sa-
me, kiel agadis lia patro David. 3 En la unua jaro de sia reĝado, en
la unua monato, li malŝlosis la pordojn de la domo de la Eternulo
kaj riparis ilin. 4 Kaj li venigis la pastrojn kaj la Levidojn, kolektis ilin
sur la placo orienta, 5 kaj diris al ili: Aŭskultu min, ho Levidoj! nun
vi sanktigu vin, kaj sanktigu la domon de la Eternulo, Dio de viaj
patroj, kaj elĵetu la malpuraĵon el la sanktejo. 6 Ĉar niaj patroj kri-
mis, agadis malbone antaŭ la Eternulo, nia Dio, forlasis Lin, fortur-
nis sian vizaĝon de la loĝejo de la Eternulo, kaj turnis al ĝi sian dor-
son. 7 Ili ankaŭ ŝlosis la pordojn de la portiko, estingis la lucernojn,
incensojn ili ne incensis, kaj bruloferojn ili ne faris en la sanktejo al
Dio de Izrael. 8 Kaj ekkoleris la Eternulo kontraŭ Judujo kaj Jerusa-
lem; kaj Li elmetis ilin al teruro, ruinigo, kaj mokado, kiel vi vidas
per viaj okuloj. 9 Kaj jen niaj patroj falis de glavo, kaj niaj filoj, fili-
noj, kaj edzinoj estas pro tio en kaptiteco. 10 Nun mi intencas fari
interligon kun la Eternulo, Dio de Izrael, por ke Li forigu de ni la
flamon de Sia kolero. 11 Miaj infanoj, nun ne estu malzorgaj, ĉar vin
elektis la Eternulo, ke vi staru antaŭ Li, ke vi servu al Li, kaj ke vi
estu por Li servantoj kaj incensantoj.

12 Tiam leviĝis la Levidoj: Maĥat, filo de Amasaj, Joel, filo de
Azarja, el la Kehatidoj; kaj el la Merariidoj: Kiŝ, filo de Abdi, Azar-
ja, filo de Jehalelel; kaj el la Gerŝonidoj: Joaĥ, filo de Zima, kaj Eden,

filo de Joaĥ; 13 kaj el la idoj de Elicafan: Ŝimri kaj Jeiel; kaj el la idoj
de Asaf: Zeĥarja kaj Matanja; 14 kaj el la idoj de Heman: Jeĥiel kaj
Ŝimei; kaj el la idoj de Jedutun: Ŝemaja kaj Uziel. 15 Kaj ili kolektis
siajn fratojn kaj sanktigis sin; kaj ili eniris, laŭ la ordono de la reĝo,
konforme al la vortoj de la Eternulo, por purigi la domon de la Eter-
nulo. 16 Kaj la pastroj eniris en la internon de la domo de la Eternu-
lo, por purigi; kaj ĉion malpuran, kion ili trovis en la templo de la
Eternulo, ili elportis sur la korton de la domo de la Eternulo; kaj
tion prenis la Levidoj, por elporti eksteren, al la torento Kidron. 17
Ili komencis la sanktigadon en la unua tago de la unua monato, kaj
en la oka tago de la monato ili eniris en la portikon de la Eternulo;
ili sanktigis la domon de la Eternulo dum ok tagoj, kaj en la dek-
sesa tago de la unua monato ili finis. 18 Kaj ili eniris internen al la
reĝo Ĥizkija, kaj diris: Ni purigis la tutan domon de la Eternulo, kaj
la altaron de bruloferoj kaj ĉiujn ĝiajn vazojn, kaj la tablon de la
panoj de propono kaj ĉiujn ĝiajn vazojn; 19 kaj ĉiujn vazojn, kiujn
la reĝo Aĥaz dum sia reĝado malpurigis per siaj krimoj, ni pretigis
kaj sanktigis, kaj jen ili estas antaŭ la altaro de la Eternulo.

20 La reĝo Ĥizkija leviĝis frue matene, kunvenigis la estrojn de la
urbo, kaj iris en la domon de la Eternulo. 21 Kaj ili alkondukis sep
bovojn, sep virŝafojn, sep ŝafidojn, kaj sep kaprojn, kiel pekoferon
pro la regno, pro la sanktejo, kaj pro Judujo; kaj li ordonis al la Aa-
ronidoj, la pastroj, fari bruloferon sur la altaro de la Eternulo. 22 Kaj
oni buĉis la bovojn, kaj la pastroj prenis la sangon kaj aspergis la
altaron; kaj oni buĉis la virŝafojn kaj aspergis per la sango la alta-
ron; kaj oni buĉis la ŝafidojn kaj aspergis per la sango la altaron. 23
Kaj oni alkondukis la propekajn kaprojn antaŭ la reĝon kaj la ko-
munumon, kaj ili metis siajn manojn sur ilin. 24 Kaj la pastroj ilin
buĉis, kaj senpekigis per ilia sango la altaron, por pekliberigi la tu-
tan Izraelon; ĉar pro la tuta Izrael, diris la reĝo, estas la brulofero

kaj la pekofero. 25 Kaj li starigis la Levidojn en la domo de la Eter-
nulo kun cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, laŭ la preskribo de David,
de Gad, la viziisto de la reĝo, kaj de la profeto Natan; ĉar de la Eter-
nulo estis tiu preskribo per Liaj profetoj. 26 Kaj stariĝis la Levidoj
kun la instrumentoj de David, kaj la pastroj kun la trumpetoj. 27 Kaj
Ĥizkija ordonis, ke oni faru la bruloferon sur la altaro. Kaj en la mo-
mento, kiam komenciĝis la brulofero, komenciĝis la kantado al la
Eternulo, akompanata de trumpetoj kaj de instrumentoj de David,
reĝo de Izrael. 28 Kaj la tuta popolo adorkliniĝis, kaj la kantado de
la kantistoj kaj la trumpetado de la trumpetistoj daŭris ĝis la fino
de la brulofero. 29 Kiam la brulofero estis finita, la reĝo, kaj ĉiuj, kiuj
troviĝis kun li, ekgenuis kaj adorkliniĝis. 30 Kaj la reĝo Ĥizkija kaj
la estroj diris al la Levidoj, ke ili gloru la Eternulon per la vortoj de
David kaj de la viziisto Asaf; kaj ili glorkantis kun ĝojo, fleksis sin,
kaj adorkliniĝis. 31 Kaj Ĥizkija diris plue: Nun vi konsekris vin al la
Eternulo; aliru kaj konduku buĉoferojn kaj dankoferojn al la domo
de la Eternulo. Kaj la komunumo alkondukis buĉoferojn kaj danko-
ferojn kaj memvolajn bruloferojn. 32 La nombro de la bruloferoj,
kiujn la komunumo alkondukis, estis: sepdek bovoj, cent virŝafoj,
ducent ŝafidoj; ĉio ĉi tio estis bruloferoj al la Eternulo. 33 Da kon-
sekritaj estis: sescent bovoj kaj tri mil ŝafoj. 34 Sed la nombro de la
pastroj estis tro malgranda, kaj ili ne povis senfeligi ĉiujn brulofe-
rojn; tial helpis al ili iliaj fratoj, la Levidoj, ĝis la laboro estis finita
kaj ĝis la pastroj sin sanktigis; ĉar la Levidoj estis pli fervoraj en la
sinsanktigado, ol la pastroj. 35 Ankaŭ tre multe estis da bruloferoj,
kun la sebo de pacoferoj kaj kun verŝoferoj por la bruloferoj. Tia-
maniere estis preta la servado en la domo de la Eternulo. 36 Kaj ĝojis
Ĥizkija kaj la tuta popolo pri tio, kion Dio pretigis por la popolo; ĉar
neatendita estis la afero.

Ĉapitro 30

1 Ĥizkija sendis al la tuta Izrael kaj Jehuda, li skribis ankaŭ leterojn
al Efraim kaj Manase, ke ili venu en la domon de la Eternulo, en
Jerusalemon, por fari Paskon al la Eternulo, Dio de Izrael. 2 Kaj la
reĝo kaj liaj eminentuloj kaj la tuta komunumo en Jerusalem per
konsiliĝo decidis fari la Paskon en la dua monato; 3 ĉar ili ne povis
fari ĝin en tiu tempo pro tio, ke la pastroj ne sanktigis sin en sufi-
ĉa nombro kaj la popolo ne kolektiĝis en Jerusalem. 4 La afero plaĉis
al la reĝo kaj al la tuta komunumo. 5 Kaj ili decidis proklami en la
tuta lando de Izrael, de Beer-Ŝeba ĝis Dan, ke oni venu fari Paskon
al la Eternulo, Dio de Izrael, en Jerusalem; ĉar jam delonge oni ne
faris ĝin, kiel estas skribite. 6 Kaj ekiris kurieroj kun leteroj de la reĝo
kaj de liaj eminentuloj en la tutan landon de Izrael kaj Jehuda, kun
jena ordono de la reĝo: Ho idoj de Izrael, revenu al la Eternulo, Dio
de Abraham, Isaak, kaj Izrael, kaj tiam Li revenos al la saviĝintoj,
kiuj restis ĉe vi de la mano de la reĝoj de Asirio. 7 Kaj ne estu kiel
viaj patroj kaj viaj fratoj, kiuj krimis kontraŭ la Eternulo, Dio de iliaj
patroj, kaj kiujn Li tial elmetis al ruinigo, kiel vi vidas. 8 Nun ne estu
malmolnukaj kiel viaj patroj: donu la manon al la Eternulo, kaj venu
en Lian sanktejon, kiun Li sanktigis por ĉiam, kaj servu al la Eter-
nulo, via Dio, kaj Li deturnos de vi la flamon de Sia kolero. 9 Ĉar se
vi revenos al la Eternulo, viaj fratoj kaj viaj filoj trovos favorkore-
con ĉe tiuj, kiuj ilin forkaptis, kaj povos reveni en ĉi tiun landon; ĉar
kompatema kaj favorkora estas la Eternulo, via Dio, kaj Li ne detur-
nos de vi Sian vizaĝon, se vi revenos al Li. 10 La kurieroj iris de urbo

al urbo en la lando de Efraim kaj Manase kaj ĝis la lando de Zebu-
lun; sed oni ridis pri ili kaj mokis ilin. 11 Nur kelkaj el la Aŝeridoj,
Manaseidoj, kaj Zebulunidoj humiliĝis, kaj venis en Jerusalemon. 12
Super Judujo estis la mano de Dio, por doni al ili unuanimecon, por
plenumi la ordonon de la reĝo kaj de la eminentuloj konforme al la
vorto de la Eternulo. 13 Kaj kolektiĝis en Jerusalem multe da popolo,
por fari la feston de macoj en la dua monato, tre granda homama-
so. 14 Kaj ili leviĝis, kaj forigis la altarojn, kiuj estis en Jerusalem; kaj
ĉion, sur kio oni faradis incensadon, ili forigis kaj ĵetis en la toren-
ton Kidron. 15 Kaj ili buĉis la Paskon en la dek-kvara tago de la dua
monato. La pastroj kaj la Levidoj hontis, kaj sanktigis sin kaj veni-
gis la bruloferojn al la domo de la Eternulo. 16 Kaj ili staris sur siaj
postenoj laŭ la preskribo, konforme al la instruo de Moseo, la homo
de Dio. La pastroj aspergis per la sango el la manoj de la Levidoj. 17
Ĉar en la komunumo estis multaj, kiuj sin ne sanktigis, tial la Levi-
doj okupis sin per la buĉado de la Paskoj anstataŭ ĉiu, kiu ne estis
pura, por esti sanktigata al la Eternulo. 18 Multaj el la popolo, plej-
parte el Efraim, Manase, Isaĥar, kaj Zebulun, ne purigis sin; tamen
ili manĝis la Paskon, ne konforme al la preskribo; sed Ĥizkija preĝis
pri ili, dirante: La Eternulo, la bona, pardonu ĉiun, 19 kiu pretigis
sian koron, por turni sin al Dio, la Eternulo, Dio de liaj patroj, kvan-
kam ne konforme al la sankta puriĝo. 20 Kaj la Eternulo aŭskultis
Ĥizkijan kaj pardonis la popolon. 21 Kaj la Izraelidoj, kiuj troviĝis en
Jerusalem, faris la feston de macoj dum sep tagoj en granda ĝojo;
kaj ĉiutage la Levidoj kaj la pastroj glorkantis al la Eternulo per in-
strumentoj, difinitaj por glorado de la Eternulo. 22 Kaj Ĥizkija pa-
rolis afable al ĉiuj Levidoj, kiuj distingiĝis en la servado al la Eter-
nulo. Kaj oni manĝis la festan manĝaĵon dum sep tagoj, alportan-
te pacoferojn, kaj dankante la Eternulon, Dion de iliaj patroj. 23 Kaj
la tuta komunumo interkonsiliĝe decidis festi aliajn sep tagojn, kaj

ili pasigis la sep tagojn en gajeco. 24 Ĉar Ĥizkija, reĝo de Judujo, do-
nis por la popolo mil bovojn kaj sep mil ŝafojn, kaj la eminentuloj
donis al la popolo mil bovojn kaj dek mil ŝafojn; kaj jam tre mul-
taj el la pastroj sin sanktigis. 25 Kaj ĝojis la tuta komunumo de la Ju-
doj kaj la pastroj kaj la Levidoj, kaj la tuta popolamaso, kiu venis de
Izrael, kaj la aligentuloj, kiuj venis el la lando de Izrael kaj kiuj loĝis
en Judujo. 26 Kaj estis granda ĝojo en Jerusalem; ĉar de la tempo de
Salomono, filo de David, reĝo de Izrael, ne estis io simila en Jeru-
salem. 27 Kaj leviĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj benis la popolon; kaj
aŭskultita estis ilia voĉo, kaj venis ilia preĝo en Lian sanktan loĝe-
jon, en la ĉielon.

Ĉapitro 31

1 Kiam ĉio ĉi tio finiĝis, ĉiuj Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, eliris en la
urbojn de Judujo, kaj disrompis la statuojn, dishakis la sanktajn
stangojn, kaj detruis la altaĵojn kaj la altarojn en la tuta Judujo, kaj
en la regionoj de Benjamen, de Efraim, kaj de Manase, ĝis plena
ekstermo. Kaj reiris ĉiuj Izraelidoj ĉiu al sia posedaĵo, al siaj urboj.
2 Kaj Ĥizkija starigis la grupojn de la pastroj kaj de la Levidoj laŭ ilia
ordo, ĉiun laŭ ĝia destino, la pastrojn kaj la Levidojn por la brulo-
feroj kaj por la pacoferoj, por servado, por laŭdkantado kaj glorkan-
tado, ĉe la pordegoj de la tendaro de la Eternulo. 3 Kaj la reĝo de-
stinis parton el sia havaĵo por bruloferoj: por la bruloferoj matenaj
kaj vesperaj, por la bruloferoj sabataj, monatkomencaj, kaj festaj,
kiel estas skribite en la instruo de la Eternulo. 4 Kaj li ordonis al la
popolo, kiu loĝis en Jerusalem, donadi vivrimedojn al la pastroj kaj
al la Levidoj, por ke ili povu fordoni sin al la instruo de la Eternu-
lo. 5 Kiam ĉi tiu ordono disvastiĝis, la Izraelidoj alportis multe da
unuaaĵoj el greno, mosto, oleo, kaj mielo, kaj diversajn kampajn
produktaĵojn, kaj ankaŭ dekonaĵojn el ĉio ili multe alportis. 6 Kaj la
Izraelidoj kaj la Judoj, kiuj loĝis en la urboj de Judujo, ankaŭ alportis
dekonaĵon el bovoj kaj ŝafoj, kaj dekonaĵon sanktan, konsekritan al
la Eternulo, ilia Dio; kaj ili amasigis grandajn amasojn. 7 En la tria
monato oni komencis la aranĝadon de la amasoj, kaj en la sepa mo-
nato oni finis. 8 Kiam Ĥizkija kaj la estroj venis kaj ekvidis la ama-
sojn, ili benis la Eternulon kaj Lian popolon Izrael. 9 Kaj Ĥizkija de-
mandis la pastrojn kaj la Levidojn pri la amasoj. 10 Kaj respondis al

li Azarja, la ĉefpastro, el la domo de Cadok, kaj diris: De la momen-
to, kiam oni komencis portadi la donojn en la domon de la Eternu-
lo, oni manĝis kaj satiĝis, kaj restis ankoraŭ multe; ĉar la Eternulo
benis Sian popolon; el la restaĵo kolektiĝis ĉi tiu amasego. 11 Kaj
Ĥizkija ordonis pretigi ĉambrojn ĉe la domo de la Eternulo. Kaj oni
pretigis. 12 Kaj oni transportis tien la donojn, la dekonaĵojn, kaj la
konsekritaĵojn kun fideleco. Estro super tio estis Konanja, la Levido,
kaj lia frato Ŝimei estis la dua post li. 13 Kaj Jeĥiel, Azazja, Naĥat,
Asahel, Jerimot, Jozabad, Eliel, Jiŝmaĥja, Maĥat, kaj Benaja estis
oficistoj apud Konanja kaj lia frato Ŝimei, laŭ ordono de la reĝo Ĥiz-
kija, kaj de Azarja, estro en la domo de Dio. 14 Kore, filo de Jimna,
Levido pordegisto ĉe la flanko orienta, estis super la memvolaj do-
noj al Dio, super la oferdonoj, alportataj al la Eternulo, kaj super la
plejsanktaĵoj. 15 Liaj helpantoj estis Eden, Minjamin, Jeŝua, Ŝema-
ja, Amarja, kaj Ŝeĥanja, en la urboj de la pastroj, por fidele disdo-
nadi al siaj fratoj laŭgrupe, al la grandaj kaj al la malgrandaj 16
(krom la registritaj virseksuloj, havantaj la aĝon de tri jaroj kaj pli,
de ĉiuj, kiuj iradis ĉiutage en la domon de la Eternulo laŭ siaj ofi-
coj kaj grupoj), 17 al la registritaj pastroj, laŭ iliaj patrodomoj, kaj al
la Levidoj, havantaj la aĝon de dudek jaroj kaj pli, laŭ iliaj oficoj kaj
grupoj, 18 al la registritoj kun ĉiuj iliaj malgrandaj infanoj, edzinoj,
filoj, kaj filinoj, al la tuta komunumo, por ke ili fidele dediĉu sin al
la sanktaj aferoj. 19 Kaj por la Aaronidoj, la pastroj, sur la antaŭur-
baj kampoj de iliaj urboj, de ĉiu urbo, la nomitaj viroj estis destini-
taj, por doni partojn al ĉiu virseksulo inter la pastroj kaj al ĉiu re-
gistrito inter la Levidoj. 20 Tion faris Ĥizkija en la tuta Judujo, kaj li
agadis bone, juste, kaj vere antaŭ la Eternulo, lia Dio. 21 Kaj en ĉiuj
faroj, kiujn li entreprenis koncerne la servadon en la domo de Dio,
la instruon kaj la ordonon pri la sinturnado al sia Dio, li agadis el
la tuta koro, kaj li havis sukceson.

Ĉapitro 32

1 Post tiuj aferoj kaj veraĵoj venis Sanĥerib, reĝo de Asirio; li venis
en Judujon, eksieĝis la fortikigitajn urbojn, kaj intencis forŝiri ilin al
si. 2 Kiam Ĥizkija vidis, ke Sanĥerib venis kaj intencas militi kontraŭ
Jerusalem, 3 li konsiliĝis kun siaj eminentuloj kaj fortuloj, kaj deci-
dis ŝutkovri la akvon de la fontoj, kiuj estis ekster la urbo; kaj ili
helpis al li. 4 Kaj kolektiĝis multe da popolo, kaj ili ŝutkovris ĉiujn
fontojn, kaj la torenton, kiu fluas meze de la lando, ĉar ili diris: Por
kio permesi, ke la reĝoj de Asirio, veninte, trovu multe da akvo? 5
Kaj li estis kuraĝa, kaj li prikonstruis la tutan difektiĝintan muregon,
li plialtigis la turojn, kaj konstruis ekstere ankoraŭ alian muregon,
kaj li fortikigis Milon apud la urbo de David, kaj pretigis multe da
bataliloj kaj da ŝildoj. 6 Kaj li starigis militestrojn super la popolo,
kaj li kunvenigis ilin al si sur la placon antaŭ la pordego de la urbo,
kaj vigligis ilian koron, dirante: 7 Estu kuraĝaj kaj fortaj, ne timu, kaj
ne sentu teruron antaŭ la reĝo de Asirio kaj antaŭ la tuta homama-
so, kiu estas kun li, ĉar kun ni estas pli, ol kun li: 8 kun li estas bra-
ko karna, sed kun ni estas la Eternulo, nia Dio, por helpi al ni kaj
por batali en niaj bataloj. Kaj la popolo vigliĝis de la vortoj de Ĥiz-
kija, reĝo de Judujo.

9 Post tio Sanĥerib, reĝo de Asirio, sendis siajn servantojn en Je-
rusalemon (li mem estis ĉe Laĥiŝ kune kun sia tuta militistaro) al
Ĥizkija, reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj Judoj en Jerusalem, por diri: 10
Tiele diras Sanĥerib, reĝo de Asirio: Kion vi fidas, loĝante en la for-
tikaĵo de Jerusalem? 11 Ĥizkija trompis vin, por mortigi vin de mal-

sato kaj soifo, se li diras al vi: La Eternulo, nia Dio, savos nin el la
mano de la reĝo de Asirio. 12 Li mem, Ĥizkija, forigis ja Liajn altaĵojn
kaj Liajn altarojn, kaj ordonis al Judujo kaj Jerusalem, dirante: An-
taŭ unu sola altaro adorkliniĝu kaj sur ĝi incensu. 13 Ĉu vi ne scias,
kion mi kaj miaj patroj faris al ĉiuj popoloj de la landoj? Ĉu la dioj
de la nacioj de la landoj povis savi ilian landon el mia mano? 14 Kiu
el ĉiuj dioj de tiuj nacioj, kiujn miaj patroj ekstermis, povis savi sian
popolon el mia mano, ke via Dio povus savi vin el mia mano? 15
Ĥizkija do ne trompu vin kaj ne logu vin tiamaniere, kaj vi ne kre-
du al li. Se neniu dio de iu ajn nacio kaj regno povis savis sian po-
polon el mia mano kaj el la mano de miaj patroj, ankaŭ viaj dioj ne
savos vin el mia mano. 16 Kaj ankoraŭ pli liaj servantoj parolis kon-
traŭ Dio, la Eternulo, kaj kontraŭ Lia servanto Ĥizkija. 17 Kaj lete-
rojn li skribis, por insulti la Eternulon, Dion de Izrael, kaj dirante
pri Li tiele: Kiel la dioj de la nacioj de la landoj ne savis sian popo-
lon el mia mano, tiel ankaŭ la Dio de Ĥizkija ne savos Sian popo-
lon el mia mano. 18 Kaj ili kriis per laŭta voĉo en la Juda lingvo al
la popolo Jerusalema, kiu estis sur la murego, por timigi ĝin kaj
senkuraĝigi ĝin, por ke ili povu venkopreni la urbon. 19 Kaj ili pa-
rolis pri Dio de Jerusalem tiel, kiel pri la dioj de la popoloj de la tero,
faritaĵo de homaj manoj. 20 Sed la reĝo Ĥizkija, kaj la profeto Jesa-
ja, filo de Amoc, ekpreĝis pri tio kaj kriis al la ĉielo. 21 Kaj la Eter-
nulo sendis anĝelon, kaj li ekstermis ĉiujn fortulojn kaj eminentu-
lojn kaj estrojn en la tendaro de la reĝo de Asirio. Kaj ĉi tiu revenis
kun honto en sian landon; kaj kiam li eniris en la domon de sia dio,
homoj, kiuj elvenis el liaj propraj lumboj, faligis lin per glavo. 22 Ti-
amaniere la Eternulo savis Ĥizkijan kaj la loĝantojn de Jerusalem el
la mano de Sanĥerib, reĝo de Asirio, kaj el la manoj de ĉiuj; kaj Li
gardis ilin ĉirkaŭe. 23 Tiam multaj alportadis donacojn al la Eternulo

en Jerusalem, kaj multekostajn objektojn al Ĥizkija, reĝo de Judu-
jo. Kaj post tio li altiĝis en la okuloj de ĉiuj nacioj.
24 En tiu tempo Ĥizkija morte malsaniĝis. Kaj li preĝis al la Eter-
nulo. Ĉi Tiu parolis al li kaj donis al li pruvosignon. 25 Ĥizkija ne
repagis konforme al tio, kio estis farita por li; lia koro fieriĝis. Kaj
ekscitiĝis kolero kontraŭ li kaj kontraŭ Judujo kaj Jerusalem. 26 Sed
Ĥizkija humiliĝis pri la fieriĝo de sia koro, li kaj la loĝantoj de Je-
rusalem; tial ne trafis lin la kolero de la Eternulo en la tempo de
Ĥizkija. 27 Ĥizkija havis tre multe da riĉeco kaj honoro; kaj li faris
al si trezorejojn por arĝento kaj oro, por multekostaj ŝtonoj, aro-
maĵoj, ŝildoj, kaj ĉiaj valoraj objektoj, 28 ankaŭ provizejojn por la
produktaĵoj: greno, mosto, oleo, kaj stalojn por ĉiaspecaj brutoj, kaj
ŝafejojn por la ŝafoj. 29 Kaj urbojn li konstruis al si. Kaj da ŝafoj kaj
bovoj li havis multe, ĉar Dio donis al li tre grandan havaĵon. 30 Li,
Ĥizkija, ŝtopkovris la supran fonton de Giĥon kaj direktis ĝin mal-
supren al la okcidenta flanko de la urbo de David. Kaj Ĥizkija ha-
vis sukceson en ĉiu sia faro. 31 Nur kiam la senditoj de la princoj de
Babel estis senditaj al li, por demandi lin pri la signomiraklo, kiu
aperis en la lando, Dio lin forlasis, por elprovi lin, por scii ĉion, kion
li havis en sia koro. 32 La cetera historio de Ĥizkija kaj liaj virtoj
estas priskribitaj en la vizio de la profeto Jesaja, filo de Amoc, en la
libro de la reĝoj de Judujo kaj de Izrael. 33 Kaj Ĥizkija ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin en la plej alta loko de la tomboj de
la idoj de David; kaj honoron faris al li post lia morto ĉiuj Judoj kaj
loĝantoj de Jerusalem. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Manase.

Ĉapitro 33

1 La aĝon de dek du jaroj havis Manase, kiam li fariĝis reĝo, kaj
kvindek kvin jarojn li reĝis en Jerusalem. 2 Li agadis malbone antaŭ
la Eternulo, simile al la abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn la Eter-
nulo forpelis de antaŭ la Izraelidoj. 3 Li konstruis denove la altaĵojn,
kiujn detruis lia patro Ĥizkija; kaj li starigis altarojn al la Baaloj, faris
sanktajn stangojn, kaj adorkliniĝis antaŭ la tuta armeo de la ĉielo
kaj servis al ĝi. 4 Li konstruis ankaŭ altarojn en la domo de la Eter-
nulo, pri kiu la Eternulo diris: En Jerusalem estos Mia nomo eter-
ne. 5 Li konstruis altarojn al la tuta armeo de la ĉielo, sur la du kortoj
de la domo de la Eternulo. 6 Li ankaŭ trairigis siajn filojn tra fajro
en la valo de la filo de Hinom, li esploradis la estontecon, aŭgura-
dis, sorĉadis, starigis antaŭdiristojn kaj magiistojn; li multe agadis
malbone antaŭ la Eternulo, kolerigante Lin. 7 La skulptaĵon de la
idolo, kiun li faris, li starigis en la domo de Dio, pri kiu Dio diris al
David kaj al lia filo Salomono: En ĉi tiu domo kaj en Jerusalem, kiun
Mi elektis inter ĉiuj triboj de Izrael, Mi estigos Mian nomon por
eterne; 8 kaj Mi ne plu foririgos la piedon de Izrael de sur la tero,
kiun Mi destinis por viaj patroj, se ili nur observos por plenumi
ĉion, kion Mi ordonis al ili, la tutan instruon, leĝojn, kaj preskri-
bojn, donitajn per Moseo. 9 Manase delogis la Judojn kaj la loĝan-
tojn de Jerusalem en tia grado, ke ili agadis pli malbone, ol tiuj na-
cioj, kiujn la Eternulo ekstermis antaŭ la Izraelidoj. 10 La Eternulo
parolis al Manase kaj al lia popolo, sed ili ne aŭskultis. 11 Kaj la Eter-
nulo venigis sur ilin la militestrojn de la reĝo de Asirio; kaj ili mal-

liberigis Manasen per katenoj, ligis lin per ĉenoj, kaj forkondukis lin
en Babelon. 12 En sia mizero li ekpetegis la Eternulon, sian Dion, kaj
li tre humiliĝis antaŭ la Dio de siaj patroj. 13 Kiam li preĝis al Li kaj
petegis Lin, Li aŭskultis lian peton kaj revenigis lin en Jerusalemon
al lia regno. Kaj Manase eksciis, ke la Eternulo estas la vera Dio.

14 Post tio li konstruis eksteran muregon por la urbo de David
okcidente de Giĥon, en la valo, ĝia la enirejo de la Pordego de Fiŝoj,
ĉirkaŭ Ofel, kaj li faris ĝin tre alta. Kaj li starigis militestrojn en ĉiuj
fortikigitaj urboj de Judujo. 15 Li forigis la fremdajn diojn kaj la ido-
lon el la domo de la Eternulo, ankaŭ ĉiujn altarojn, kiujn li konstruis
sur la monto de la domo de la Eternulo kaj en Jerusalem; kaj li elĵe-
tis tion eksteren de la urbo. 16 Kaj li rekonstruis la altaron de la Eter-
nulo kaj faris sur ĝi pacoferojn kaj dankoferojn, kaj li ordonis al la
Judoj, ke ili servadu al la Eternulo, Dio de Izrael. 17 Tamen la popolo
ĉiam ankoraŭ oferadis sur la altaĵoj, sed nur al la Eternulo, sia Dio.
18 La cetera historio de Manase, lia preĝo al lia Dio, kaj la vortoj de
la viziistoj, kiuj parolis al li en la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael,
troviĝas en la kroniko de la reĝoj de Izrael. 19 Lia preĝo kaj aŭskul-
titeco, ĉiuj liaj pekoj kaj krimoj, kaj la lokoj, sur kiuj li konstruis
altaĵojn kaj starigis sanktajn stangojn kaj idolojn antaŭ sia humiliĝo,
estas priskribitaj en la kroniko de la viziistoj. 20 Kaj Manase ekdor-
mis kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin en lia domo. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Amon.

21 La aĝon de dudek du jaroj havis Amon, kiam li fariĝis reĝo, kaj
du jarojn li reĝis en Jerusalem. 22 Li agadis malbone antaŭ la Eter-
nulo, kiel agadis lia patro Manase; kaj al ĉiuj idoloj, kiujn faris lia
patro Manase, Amon oferadis kaj servadis. 23 Li ne humiliĝis antaŭ
la Eternulo, kiel humiliĝis lia patro Manase, sed li, Amon, multe
kulpiĝis. 24 Kaj konspiris kontraŭ li liaj servantoj kaj mortigis lin en
lia domo. 25 Sed la popolo de la lando mortigis ĉiujn, kiuj faris kon-

spiron kontraŭ la reĝo Amon; kaj la popolo de la lando faris reĝo anstataŭ li lian filon Joŝija.

Ĉapitro 34

1 La aĝon de ok jaroj havis Joŝija, kiam li fariĝis reĝo, kaj tridek unu
jarojn li reĝis en Jerusalem. 2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo, kaj
iradis laŭ la vojoj de sia patro David, kaj ne deflankiĝis dekstren nek
maldekstren. 3 En la oka jaro de sia reĝado, estante ankoraŭ kna-
bo, li komencis turnadi sin al la Dio de sia patro David; kaj en la
dek-dua jaro li komencis purigi Judujon kaj Jerusalemon de la al-
taĵoj, sanktaj stangoj, idoloj, kaj fanditaj statuoj. 4 Kaj oni detruis
antaŭ li la altarojn de la Baaloj; la kolonojn de al suno, kiuj estis
super ili, li dehakis; la sanktajn stangojn, idolojn, kaj statuojn li dis-
batis, dispecetigis, kaj disĵetis sur la tombojn de tiuj, kiuj alporta-
dis al ili oferojn. 5 La ostojn de la pastroj li forbruligis sur iliaj alta-
roj; kaj li purigis Judujon kaj Jerusalemon. 6 Ankaŭ en la urboj de
Manase, Efraim, Simeon, kaj ĝis Naftali, en iliaj ruinoj ĉirkaŭe, 7 li
detruis la altarojn kaj la sanktajn stangojn, kaj la idolojn li disbatis
en pecetojn, kaj ĉiujn kolonojn de la suno li dehakis en la tuta lando
de Izrael; kaj li revenis en Jerusalemon.

8 En la dek-oka jaro de sia reĝado, post la purigo de la lando kaj
de la domo, li sendis Ŝafanon, filon de Acalja, la urbestron Maase-
ja, kaj la kronikiston Joaĥ, filo de Joaĥaz, por ripari la domon de la
Eternulo, lia Dio. 9 Kaj ili venis al la ĉefpastro Ĥilkija, kaj transdo-
nis la arĝenton, alportitan en la domon de Dio, kaj kolektitan de la
Levidoj, la sojlogardistoj, el la manoj de Manase, Efraim, kaj ĉiuj
restintaj Izraelidoj, ankaŭ de ĉiuj Jehudaidoj kaj Benjamenidoj; kaj
ili revenis en Jerusalemon. 10 Kaj ili donis tion en la manojn de la
laborplenumantoj, kiuj havis komision en la domo de la Eternulo;

kaj ĉi tiuj donis al tiuj, kiuj laboris en la domo de la Eternulo, rebo-
nigante kaj riparante la domon. 11 Ili donis al la ĉarpentistoj kaj kon-
struistoj, por aĉeti ĉirkaŭhakitajn ŝtonojn kaj lignon por kunteniloj
kaj traboj por la domoj, kiujn ruinigis la reĝoj de Judujo. 12 Tiuj ho-
moj plenumadis la laboron honeste; oficon de observistoj super ili
havis Jaĥat kaj Obadja, Levidoj el la Merariidoj, kaj Zeĥarja kaj Me-
ŝulam el la Kehatidoj; la Levidoj ĉiuj estis kompetentaj muzikistoj;
13 super la portistoj, kiel observistoj super ĉiuj laboristoj en ĉiuj la-
boroj, estis el la Levidoj la skribistoj, kontrolistoj, kaj pordegistoj. 14
Kiam ili elprenis la arĝenton, kiu estis alportita en la domon de la
Eternulo, la pastro Ĥilkija trovis la libron de instruo de la Eternu-
lo, donitan per Moseo. 15 Kaj Ĥilkija ekparolis kaj diris al la skribi-
sto Ŝafan: Libron de la instruo mi trovis en la domo de la Eternu-
lo; kaj Ĥilkija donis la libron al Ŝafan. 16 Kaj Ŝafan alportis la libron
al la reĝo, kaj li ankaŭ raportis al la reĝo jene: Ĉion, kio estas komi-
siita al viaj servantoj, ili faras. 17 Oni elŝutis la arĝenton, trovitan en
la domo de la Eternulo, kaj donis ĝin en la manojn de la oficistoj kaj
de la laboristoj. 18 Kaj la skribisto Ŝafan raportis al la reĝo, dirante:
Libron donis al mi la pastro Ĥilkija. Kaj Ŝafan legis el ĝi antaŭ la
reĝo. 19 Kiam la reĝo aŭdis la vortojn de la instruo, li disŝiris siajn
vestojn. 20 Kaj la reĝo ordonis al Ĥilkija, Aĥikam, filo de Ŝafan, Ab-
don, filo de Miĥa, la skribisto Ŝafan, kaj Asaja, servanto de la reĝo,
dirante: 21 Iru, demandu la Eternulon por mi kaj por la restintoj el
Izrael kaj Jehuda, pri la vortoj de la trovita libro; ĉar granda estas
la kolero de la Eternulo, elverŝiĝinta sur nin pro tio, ke niaj patroj
ne observis la vorton de la Eternulo, por plenumi ĉion, kio estas
skribita en ĉi tiu libro. 22 Kaj iris Ĥilkija, kaj tiuj, kiuj estis ĉe la reĝo,
al la profetino Ĥulda, edzino de Ŝalum, filo de Tokhat, filo de Ĥasra,
la vestogardisto (ŝi loĝis en Jerusalem, en la dua parto); kaj ili pa-
rolis kun ŝi pri tio. 23 Kaj ŝi diris al ili: Tiele diras la Eternulo, Dio de

Izrael: Diru al la homo, kiu sendis vin al mi: 24 Tiele diras la Eter-
nulo: Jen Mi venigos malfeliĉon sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn lo-
ĝantojn, ĉiujn malbenojn, skribitajn en la libro, kiun oni legis an-
taŭ la reĝo de Judujo. 25 Pro tio, ke ili Min forlasis kaj incensis al aliaj
dioj, kolerigante Min per ĉiuj faroj de siaj manoj, ekflamis Mia ko-
lero kontraŭ ĉi tiu loko, kaj ĝi ne estingiĝos. 26 Kaj koncerne la reĝon
de Judujo, kiu sendis vin, por demandi la Eternulon, diru al li jene:
Tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri la vortoj, kiujn vi aŭdis: 27
Ĉar via koro moliĝis kaj vi humiliĝis antaŭ Dio, kiam vi aŭdis Liajn
vortojn pri ĉi tiu loko kaj pri ĝiaj loĝantoj, kaj vi humiliĝis antaŭ Mi,
disŝiris viajn vestojn, kaj ploris antaŭ Mi: tial Mi ankaŭ aŭskultis
vin, diras la Eternulo. 28 Jen Mi alkolektos vin al viaj patroj, kaj vi
iros en vian tombon en paco, kaj viaj okuloj ne vidos la tutan mal-
feliĉon, kiun Mi venigos sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn. Kaj
ili alportis la respondon al la reĝo.

29 La reĝo sendis, kaj kunvenigis ĉiujn plejaĝulojn de Judujo kaj
Jerusalem. 30 Kaj la reĝo iris en la domon de la Eternulo, kaj kune
kun li ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem, la pastroj kaj la Levidoj,
kaj la tuta popolo, de la grandaj ĝis la malgrandaj; kaj oni voĉlegis
antaŭ ili ĉiujn vortojn de la libro de interligo, kiu estis trovita en la
domo de la Eternulo. 31 Kaj la reĝo stariĝis sur sia loko, kaj faris in-
terligon antaŭ la Eternulo, por sekvi la Eternulon, kaj observi Liajn
ordonojn, decidojn, kaj leĝojn, per sia tuta koro kaj per sia tuta ani-
mo, por plenumi la vortojn de la interligo, skribitajn en tiu libro. 32
Kaj li aligis al tio ĉiujn, kiuj troviĝis en Jerusalem kaj en la lando de
Benjamen. Kaj la loĝantoj de Jerusalem agadis laŭ la interligo de
Dio, Dio de iliaj patroj. 33 Kaj Joŝija forigis ĉiujn abomenindaĵojn el
ĉiuj regionoj, kiuj apartenis al la Izraelidoj; kaj ĉiujn, kiuj troviĝis en
Izrael, li devigis servi al la Eternulo, ilia Dio. Dum lia tuta vivo ili ne
defalis de la Eternulo, Dio de iliaj patroj.

Ĉapitro 35

1 Joŝija faris en Jerusalem Paskon al la Eternulo, kaj oni buĉis la Pa-
skon en la dek-kvara tago de la unua monato. 2 Li starigis la pas-
trojn sur iliaj postenoj kaj vigligis ilin por la servado en la domo de
la Eternulo. 3 Kaj li diris al la Levidoj, la instruantoj de la tuta Izra-
el, konsekritaj al la Eternulo: Metu la sanktan keston en la domon,
kiun konstruis Salomono, filo de David, reĝo de Izrael; vi ne bezo-
nas porti ĝin sur la ŝultroj; servu nun al la Eternulo, via Dio, kaj al
Lia popolo Izrael. 4 Aranĝu vin laŭ viaj patrodomoj, laŭ viaj grupoj,
laŭ la preskribo de David, reĝo de Izrael, kaj laŭ la preskribo de lia
filo Salomono. 5 Kaj staru en la sanktejo laŭ klasoj, laŭ la patrodo-
moj de viaj fratoj, filoj de la popolo, kaj laŭ la patrodomaj grupoj de
la Levidoj. 6 Kaj buĉu la Paskon, kaj sanktigu vin, kaj pretigu por viaj
fratoj, agante laŭ la vorto de la Eternulo per Moseo. 7 Kaj Joŝija do-
nis donace al la filoj de la popolo ŝafojn, ŝafidojn, kapridojn, ĉion
por la Paskoj, por ĉiuj, kiuj tie troviĝis, en la nombro de tridek mil,
kaj tri mil bovojn. Tio estis el la havaĵo de la reĝo. 8 Kaj liaj emi-
nentuloj donis memvolan donacon al la popolo, al la pastroj, kaj al
la Levidoj. Ĥilkija, Zeĥarja, kaj Jeĥiel, la estroj en la domo de Dio,
donis al la pastroj por la Paskoj du mil sescent ŝafidojn kaj tricent
bovojn; 9 Konanja, Ŝemaja, kaj Netanel, liaj fratoj, kaj Ĥaŝabja, Jeiel,
kaj Jozabad, la estroj de la Levidoj, donacis al la Levidoj por la Pas-
koj kvin mil ŝafidojn kaj kvincent bovojn. 10 Tiamaniere la servado
estis aranĝita. Kaj la pastroj stariĝis sur siaj postenoj kaj la Levidoj
laŭ iliaj grupoj, laŭ la ordono de la reĝo. 11 Kaj ili buĉis la Paskon.

Kaj la pastroj aspergis el siaj manoj, kaj la Levidoj senhaŭtigis. 12 Kaj
ili apartigis la bruloferojn, por doni ilin laŭklase, laŭ la patrodomoj,
al la filoj de la popolo, por alportado al la Eternulo, kiel estas skri-
bite en la libro de Moseo. Tiel same ili agis kun la bovoj. 13 Kaj ili
kuiris la Paskon sur fajro, laŭ la preskribo; kaj la sanktajn oferojn ili
kuiris en kaldronoj, en potoj, kaj en kaseroloj, kaj faris tion rapide
por la tuta popolo. 14 Kaj poste ili pretigis por si kaj por la pastroj;
ĉar la pastroj, la Aaronidoj, estis okupitaj je la alportado de la bru-
loferoj kaj seboj ĝis la nokto; tial la Levidoj pretigis por si kaj por la
pastroj, la Aaronidoj. 15 La kantistoj, idoj de Asaf, estis sur siaj pos-
tenoj laŭ la preskribo de David, Asaf, Heman, kaj Jedutun, la viziisto
de la reĝo, kaj la pordegistoj estis ĉe ĉiu pordego; ili ne bezonis for-
lasi sian servadon, ĉar iliaj fratoj, la Levidoj, preparis por ili. 16 Ti-
amaniere estis aranĝita en tiu tago la servado al la Eternulo, por
farado de la Pasko kaj alportado de bruloferoj sur la altaro de la
Eternulo, laŭ la ordono de la reĝo Joŝija. 17 Kaj la Izraelidoj, kiuj tie
troviĝis, faris la Paskon en tiu tempo kaj la feston de macoj dum sep
tagoj. 18 Tia Pasko ne estis farita en Izrael de post la tempo de la
profeto Samuel; kaj el ĉiuj reĝoj de Izrael neniu faris tian Paskon,
kian faris Joŝija, kaj la pastroj, kaj la Levidoj, kaj ĉiuj Judoj kaj Izra-
elidoj, kiuj tie troviĝis, kaj la loĝantoj de Jerusalem. 19 En la dek-oka
jaro de la reĝado de Joŝija estis farita tiu Pasko.

20 Post ĉio ĉi tio, kion Joŝija aranĝis en la domo, Neĥo, reĝo de
Egiptujo, eliris milite kontraŭ Karkemiŝon ĉe Eŭfrato. Kaj eliris kon-
traŭ lin Joŝija. 21 Kaj tiu sendis al li senditojn, por diri: Kio estas in-
ter mi kaj vi, ho reĝo de Judujo? ne kontraŭ vin mi nun iras, sed
tien, kie mi havas militon. Kaj Dio diris, ke mi rapidu; ne kontraŭ-
staru al Dio, kiu estas kun mi, por ke Li vin ne pereigu. 22 Sed Joŝi-
ja ne forturnis sin de li, sed alivestis sin por batali kontraŭ li; li ne
obeis la vortojn de Neĥo el la buŝo de Dio, sed li iris en la valon

Megido, por batali. 23 La pafistoj pafis sur la reĝon Joŝija; kaj la reĝo
diris al siaj servantoj: Forkonduku min, ĉar mi estas grave vundita.
24 Liaj servantoj deprenis lin de la ĉaro, kaj sidigis lin sur alia vetu-
rilo, kiun li havis, kaj venigis lin en Jerusalemon. Kaj li mortis, kaj
oni enterigis lin en la tomboj de liaj patroj. Kaj la tuta Judujo kaj
Jerusalem funebris pri Joŝija. 25 Ankaŭ Jeremia plorkantis pri Joŝi-
ja; kaj ĉiuj kantistoj kaj kantistinoj parolis en siaj plorkantoj pri
Joŝija ĝis la nuna tago kaj faris ilin tradiciaj ĉe Izrael; ili estas enskri-
bitaj en la libro de la plorkantoj. 26 La cetera historio de Joŝija kaj
liaj virtoj, konformaj al la preskriboj de la instruo de la Eternulo, 27
kaj liaj agoj, la unuaj kaj la lastaj, estas priskribitaj en la libro de la
reĝoj de Izrael kaj Judujo.

Ĉapitro 36

1 La popolo de la lando prenis Jehoaĥazon, filon de Joŝija, kaj faris
lin reĝo anstataŭ lia patro en Jerusalem. 2 La aĝon de dudek tri ja-
roj havis Jehoaĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri monatojn li reĝis en
Jerusalem. 3 La reĝo de Egiptujo detronigis lin en Jerusalem, kaj pu-
nis la landon per kontribucio de cent kikaroj da arĝento kaj unu
kikaro da oro. 4 Kaj la reĝo de Egiptujo ekreĝigis super Judujo kaj
Jerusalem lian fraton Eljakim, kaj ŝanĝis lian nomon je Jehojakim;
kaj lian fraton Jehoaĥaz Neĥo prenis kaj forkondukis en Egiptujon.
5 La aĝon de dudek kvin jaroj havis Jehojakim, kiam li fariĝis re-
ĝo, kaj dek unu jarojn li reĝis en Jerusalem. Kaj li agadis malbone
antaŭ la Eternulo, lia Dio. 6 Kontraŭ lin iris Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj ligis lin per ĉenoj, por forkonduki lin en Babelon. 7 Kaj
parton el la vazoj de la domo de la Eternulo Nebukadnecar trans-
portis en Babelon kaj metis ilin en sian templon en Babel. 8 La ce-
tera historio de Jehojakim, kaj liaj abomenindaĵoj, kiujn li faris kaj
kiujn oni trovis pri li, estas priskribitaj en la libro de la reĝoj de Izra-
el kaj Judujo. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jehojaĥin.
9 La aĝon de ok jaroj havis Jehojaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri
monatojn kaj dek tagojn li reĝis en Jerusalem. Kaj li agadis malbo-
ne antaŭ la Eternulo. 10 Kiam la jaro finiĝis, la reĝo Nebukadnecar
sendis, kaj venigis lin en Babelon, kune kun multekostaj vazoj el la
domo de la Eternulo, kaj li faris lian fraton Cidkija reĝo super Judu-
jo kaj Jerusalem.
11 La aĝon de dudek unu jaroj havis Cidkija, kiam li fariĝis reĝo,

kaj dek unu jarojn li reĝis en Jerusalem. 12 Li agadis malbone antaŭ
la Eternulo, lia Dio. Li ne humiliĝis antaŭ Jeremia, kiu profetis laŭ
la vortoj de la Eternulo. 13 Li defalis ankaŭ de la reĝo Nebukadne-
car, kiu ĵurigis lin per Dio; li malmoligis sian nukon kaj obstinigis
sian koron, ne konvertante sin al la Eternulo, Dio de Izrael. 14 An-
kaŭ ĉiuj estroj de la pastroj kaj de la popolo tre multe pekadis, sim-
ile al ĉiuj abomenindaĵoj de la nacioj, kaj ili malpurigis la domon de
la Eternulo, kiun Li sanktigis en Jerusalem. 15 La Eternulo, Dio de
iliaj patroj, avertadis ilin per Siaj senditoj, konstante avertadis, ĉar
Li domaĝis Sian popolon kaj Sian loĝejon. 16 Sed ili mokis la sendi-
tojn de Dio, malŝatis Liajn vortojn, kaj ridis pri Liaj profetoj, ĝis la
kolero de la Eternulo leviĝis kontraŭ Lian popolon tiel, ke saniĝo
fariĝis ne ebla. 17 Kaj Li venigis sur ilin la reĝon de la Ĥaldeoj, kaj
ĉi tiu mortigis iliajn junulojn per glavo en la domo de ilia sankte-
jo; li ne kompatis junulon nek junulinon, nek maljunulon nek gri-
zulon: ĉio estis transdonita en lian manon. 18 Kaj ĉiujn objektojn el
la domo de Dio, la grandajn kaj la malgrandajn, kaj la trezorojn de
la domo de la Eternulo, kaj la trezorojn de la reĝo kaj de liaj alt-
ranguloj, ĉion li transportis en Babelon. 19 Kaj ili forbruligis la do-
mon de Dio kaj detruis la muregojn de Jerusalem, kaj ĉiujn ĝiajn
palacojn ili forbruligis per fajro, kaj ĉiujn ĝiajn plej karajn objektojn
ili neniigis. 20 Kaj tiujn, kiuj restis de la glavo, li forkondukis en Ba-
belon, kaj ili fariĝis sklavoj por li kaj por liaj filoj, ĝis venis la rega-
do de la Persoj; 21 por ke plenumiĝu la vorto de la Eternulo, dirita
per Jeremia: Ĝis la lando estos elfestinta siajn sabatojn. Ĉar dum la
tuta tempo de sia dezerteco ĝi havis sabaton, ĝis finiĝis sepdek ja-
roj.

22 En la unua jaro de Ciro, reĝo de Persujo, por ke plenumiĝu la
vorto de la Eternulo, dirita per Jeremia, la Eternulo ekscitis la spi-
riton de Ciro, reĝo de Persujo, kaj ĉi tiu ordonis proklami en sia tuta

regno voĉe kaj skribe jenon: 23 Tiele diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉi-
ujn regnojn de la tero donis al mi la Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li
komisiis al mi konstrui al Li domon en Jerusalem, kiu estas en Judu-
jo. Kiu inter vi estas el Lia tuta popolo, kun tiu estu la Eternulo, lia
Dio, kaj li tien iru.

www.omnibus.se/inko

ISBN 91-7303-028-7